

இறும்புதூர் ஸ்ரீ தத்துவராய சுவாமிகள் மொழி பெயர்த்தது

ஈசுவர கீதை

(கூர்ம புராணத்தில் உள்ளது)

பாயிரம்

1. பூதம் ஐந்தோடு இரவிமதி
புருடன் ஆகிப் புணர்ந்து என்றும்
பேதம் இல்லா அறிவு உருவாய்
பிறங்கு கின்ற பேர் ஒளியோன்
ஆதி மூவர்க்கு அறிவு அறியேன்
அரிவை பாகன் ஆம் அமலன்
பாத பங்கயங்கள் தலை
வைத்தே பணியும் பரிசினனால்.
2. இலங்கிய மறைகள் நான்கும்
இயம்புதற்கு இயலாது என்ன
மலங்கிய சிந்தை யோடு
வானவர் மூவர் நிற்க
விலங்கு இயல் அனைய என்னை
வேதகம் செய்து என் உள்ளே
துலங்கிய சொருபா னந்தன்
துணையடி தொழுதல் செய்வாம்.
3. முன்மதி அணிந்த செக்கர் நன் மவுலி
முதல்வனே என்னமுன் நின்று
நன்மதி முனிவர் கேட்ப அன் போடு
நல்கிய நான்மறைப் பொருளைப்
புன்மதிச் சொலவும் பொருளும் ஒன்று உணரேன்
போதகம் செய்ப்புகும் இதுகண்டு
என்மதி எனக்கே நகைசெயும் ஆனால்
ஏதிலார்க்கு என்செயாது இதுவே.

4. சிவன் திரு உருவு கொண்டு முன்பு அருளிச் செய்தது ஓர் புராணம் ஆதலினால் சிவன் தனை அளித்த பரந்திரு நாமம் சிவப்பிர காசமாம் அதனால் சிவந்தசெந் தமிழால் யார்க்கும் இந் நிலத்தே சிவம்தனைத் திகழ்ந்திடும் தெளிவால் சிவன் தனக்கு உரியது ஆதலால் நாமம் சிவப்பிர காசம் என்று உரைப்பாம்.

1. இருடிகள் வினவும் அத்தியாயம்

1. பிரமர் அண்டங்கள் படைத்த அப் பரிசும் பெருமையும் மனுக்கள் எல்லைகளும் வரம்உற உரைத்தாய் வளம் பெற அதிலே வாய்மையால் வருணம் நான்கினினும் தருமதற் பரர் ஆய் ஞான யோகத்தே சால ஆதரிப்பவர் தம்மால் திறம் உறப்பரவும் தேவ தேவர்க்கும் தேவன் உண்டு என்று செப்பினையால்.
2. நாதன் ஆய் அரிய நான்மறை தெரிந்து நன்னெறி அளிக்கும் நாரணன் ஆம் ஆதவ முனிபால் அறிவு எலாம் அறிந்தாய் ஆதலால் அரும்பரம் திகழ்த்தி ஏதம்ஆர் பிறவி அறுப்பதாம் ஞானம் ஏது அது இயம்புவாய் என்று சூதமா முனியைச் சௌநகன் முதலாம் தொல்மைமா முனிவர்கள் சொன்னார்.
3. சூத மாமுனி முனிவர்கள் சொன்னவா கேட்டுப் போதம் ஆம்நெறி அளித்த நல் புராணனை நினைவுற்று ஒது வான் ஒருப்பட அவன் தனக்கு உணர்வு அளித்த நாதன் ஆகிய வியாதனும் உறைவிடம் நடந்தான்.

4. கார்முகில் போலும் மேனிக்
கமலமா மலர்போ லும்கண்
ஏர்மிகு முனியை எல்லா
முனிவரும் இறைஞ்சச் சூதன்
பார்மிசைத் தெண்டம் பண்ணிப்
பன்முறை வலமாய் வந்து
கூர்மிகும் அன்பில் சென்னி
குவித்தகை யோடு நின்றான்.
5. அருந்தவத் தோர்கள் எல்லாம்
அநாமயம் உரைத்து அவர்க்குப்
பொருந்தும் ஆதனம் கற்பிக்கப்
பூசுரர் முகங்கள் நோக்கி
இரும்பவம் கல்வி கேள்விக்கு
இல்லையே இடையூறு என்று
பெருந்தகை உரைத்தான் சூதன்
பின்னரும் வணங்கிச் சொல்வான்.
6. இத்தபோ தனர்கள் சாந்தியால் அறத்தால்
இறந்தவர் இறைஇயல்பு அறிவான்
பத்தர் ஆனவர்கள் ஏவலே செய்யும்
பாவகம் பிறந்தன எவர்க்கும்
அத்தன் ஆம் அரிபண்டு ஆமையாய் முனிகட்கு
அருளியது ஏது எனக்கு அளித்த
சுத்தஞா னத்தை இவர்களுக்கு அருளால்
சொல்எனத் துணை அடி தொழுதான்.
7. சொன்ன வாசகம் உளம் கொளா இறைது
ணைப்ப தங்தளை நினைந்து தன்
சென்னியால் உற வணங்கி விண்ணவர்கள்
தேவனும் பரவு தேவனே
முன்னொர் நாள் மிகு சநற்குமாரன் முதல்
முனிவர் கட்கு உலகின் மூலம் ஆம்
தன்னை ஆர் அருளின் ஒதினான் இனிது
கேண்மின் என்று முனி சாற்றினான்.
8. தலைமை சேர் சநற்குமாரன்
சநந்தனன் சநகன் வெள்ளி
அலைவு இலா உருத்திரன் தான்
அங்கிரா வாமதேவன்
கலைதெரி பிருகு யோகி

கபிலன் அத் திரிகணாதன்
மலைவு அறு வசிட்ட னோடு
மரீசி ஆம் மதியின் மிக்கோர்.

9. பரமனது அருளால் அன்றியே பரத்தைப்
பரப்பு உறப் பார்த்த தம் மதியால்
ஒருவரோடு ஒருவர் பன்னெடும் காலம்
உசாவி ஒன்றும் உணர்வு உறப் பெறாமல்
வரம்மிகு பதரி வனம் அடைந்து அரிய
மாதவம் வருந்தினார் வருந்த
நானொடு நாராயணன் ஒரு முனியாய்
நற்றவர்க்கு அருள் செய நடந்தான்.
10. நாரணன் அருளில் பணிந்து மாமுனிவர்
நான்மறை மொழியினால் வழுத்தக்
காரணம் தன்னை அறிந்து நீர் தபித்த
காரணம் என்னக் கண்ணன்
ஏர் அணி மறையின் பொருள் தெரிந்திடுதற்கு
எங்களால் இயன்றிலது இறைவா
ஆரணப் பொருளை அறிகுவாய் நீயே
ஆதலால் உன்னையே அடைந்தோம்.
11. ஏது காரணம் இவ் உலகினுக்கு எல்லாம்
என்று நின்று அளிப்பவன் எவன்தான்
ஏது தான் ஆன்மா ஏது வீடு ஏவன்
பிறப்பவன் எவன் பிறப்பிப்பான்
எது ஆராலே கண்டிடப்படுவது
இணை அறு பிரமம் ஏது எல்லாம்
ஒதுவாய் எங்கள் ஐயம் நீ அல்லால்
ஒழிப்பவர் இல்லை என்று உரைத்தார்.
12. அந்த எல்லையில் அம்புயை கேள்வனும்
வந்த தன் தவ வேடத்தை மாறியே
சிந்தை யால் இமையோர்க்கும் தெரிக்க ஒணா
எந்தை தன் ஒளியாலே இலங்கினான்.
13. திங்கள் ஞாயிறு போலத் திகழ்ந்தவெண்
சங்கும் ஆழியும் தண்டம் சாரங்கமும்
செங்கை நான்கும் திருமறு மார்பமும்
பங்கயாலயப் பாவையும் கூடவே.

14. சுட்ட பொன்னினும் தூய்ஒளி ஆய்ஒளி
விட்டு இலங்கினன் விட்டு விளங்கு ஒளி
மட்டம் அன்றிய மண்டலத்தால் வெளிப்
பட்டனன் நரன் ஆய் வந்த பான்மையான்.
15. அரிஉருவு கண்டு அகம் மகிழ்ந்த அளவிற்கே
பெரிய பரிவோடு பிறை சூடிய பிரான் முன்
சுருதி முடிவு ஒது பொருள் சொல்லுதல் துணிந்தே
கருத அரியான் முனிவர் கண்ணில் வெளி நின்றான்.
16. செயசெய தேவர் போற்றும்
தேவ மாதேவ போற்றி
அயம் அற முனிவர் போற்றும்
அம்பிகா பதியே போற்றி
நயம் உறு அன்பால் அன்றி
நணுகுதற்கு அரியாய் போற்றி
செயல்அற இருந்த யோகில்
திகழ்ந்திடும் சிவனே போற்றி.
17. கம்தரை கனல்கால் நீரால்
கலந்து இங்ஙன் கட்டப்பட்ட
எந்திரம் வல்லாய் போற்றி
இயங்கிட அளிப்பாய் போற்றி
அந்தமும் செய்வாய் போற்றி
ஆனந்த உருவே போற்றி
பந்தனை அறுப்பாய் போற்றி
பரம காரணனே போற்றி
18. வெல்க பூதபதி வெல்க சீவபதி
வெல்க யோகபதி வெல்கவே
பல்கு பேர் உருவு கண்கை கால்முடிப
கர்ந்தி டற்கு அரிய பான்மையாய்
தொல்லை நான் மறையினாலும் உன் இயல்பு
சொல்லல் ஆகும் அளவு அல்லவால்
வல்ல ஆறு சில சொல்லி யாம் உனைவ
முத்து கோம் எனவ ணங்கினார்.
19. துதித்த மாமுனிவர் தலைகளால் வணங்கித்
தொழுத கையினர்களாய் நிற்பக்
கொதித்தவான் புலத்துக் கொண்டல் வந்து உதவிற்று
ஒப்பவே கொடியவெம் கூற்றை

உதைத்ததாள் உடையான் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்த
ஒருவனைத் தழுவி இங்கு இவர்கள்
பதைத்த காரணம் என் செய்ய வேண்டுவது என்
பகர்எனப் பவளவாய் மலர்ந்தான்.

20. அந்தமால் இறைவன் அருள்செய் வாசகத்தைக்
கேட்டு அலர் அருந்தவ எரியால்
வெந்த பாவத்தால் விமல பாவத்தால்
மெய்ப்பொருள் விளங்குவான் வேண்டி
எந்தையே எனையே அடைந்தனர் இவர்கட்கு
இரங்கியான் கேட்டுடன் இருப்பப்
பந்தவேர் அறுக்கும் பரம ஞானத்தைப்
பகர்ந்து அருள் செய்க எனப்பகர்ந்தான்.
21. உன்னை நீ உணர்தி அல்லது வேறுஆர்
உணர்வார் உனது பேர் அருளால்
தன்னையே தன்னால் தான் அறி அறிவு
சங்கரா இவர்க்கு அருள் என்று
பின்னர் மாமுனிவர் தங்களை நோக்கிப்
பிஞ்ஞுகன் பெருகிய அருளால்
என்னை நீர் வினவும் அரும் பொருள் வினவி
எய்துவீர் என அவர்க்கு இசைந்தான்.
22. கேசவன் உரைத்த மாற்றம்
கேட்டு அவர் பணிந்து பின்னும்
ஈசனை வினவும் எல்லை
இருவிசம்பு இடையே தெய்வ
ஆசனம் வந்தது ஆங்கே
அரியோடும் அளவுஇ றந்த
தேசினால் அகிலம் எல்லாம்
திகழவீற்று இருந்தான் தேவன்.
23. யாது ஒன்றில் அடங்க விளைந்த எலாம்
யாது ஒன்றிடை நின்று அது ஒடுங்குவது அப்
பூதங்களின் நாதன் ஓர் பொன் அணை மேல்
ஏதம் கெட ஏறி இருந்த தன்னால்.
24. வானே முதல் யாவையும் மன் இடமாய்த்
தானே முழுது ஆகிய தத்துவமாம்
கோனே இவர் கண்டு கொளும் படியா,
தானே அரியோடும் ஓர் ஆதன மேல்.

25. ஓவாமை உளத்து இடை யோகு செய்வார்
பாஆலயம் மேவு பரம் பொருளைத்
தேவாதிபர் தேடு சிவன் தனையே
ஆஆ அவர் கண்டனர் ஆதனம் மேல்.
26. அளவு இறந்த அன்பு ஆகிய
அருந்தவர்க்கு அமலன்
முளரி அம் கண்வண் துழாய் முடி
முகுந்தனை நோக்கி
வளம் மிகுந்த மெய்க்கு ஞானம் நான்
மற்று உமக்கு உரைப்ப
உளம் ஒருங்கி அன்போடு கேட்டு
உணர்மின் என்று உரைத்தான்.

இருடிகள் வினவும் அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

2. சாங்கிய யோக அத்தியாயம்

1. மறை பயில் முனிவர் கேட்ப
மாமறை முடிவினாலும்
அறிவு அரும் அறிவு ஆநந்தம்
அருள் உரு அமலன் தன்பால்
பிறிதரும் பேதம் நீத்துப்
பெயர்வு இலாது ஒன்று ஆய் எங்கும்
செறி தரும் தன்னை ஈசன்
தெரிதர இயம்பல் உற்றான்.
2. அறைவது அன்று இந்த ஞானம்
யாவரும் அறியார் ஆனால்
மறைவுறச் செய்வது ஒன்றாய்
மன்னியே உள்ளது என்றும்
திறலுடை இயமம் ஆதி
செய்த சீர் மறையோராலும்
அறிவு அரும் பொருளை நீங்கள்
அறிமின் என்று அருளிச் செய்தான்.
3. இந்த ஞானத்தை எய்திய இன்பத்தார்
அந்தம் இல் பிரமத்து உரு ஆயினோர்
பந்தம் மேவிடார் பண்டும் இன்றும் என்றே,
எந்தை ஈறுஇலி ஈசன் இயம்பினான்.

4. மறைவு உறும் பொருள்களினும்
அமைவு உறும் பொருள் மிகவும்
அமைவு உறும் படி செயலை
அற இருந்திட உளது
செறியும் அன்பு உடைமையொடு
திகழ் தரும் தவ முனிகள்
அறிவு உறும் படி இதனை
அறைவன் என்று அருளும் இறை.
5. அறிவு என உரைக்கப் பட்டது
அவனுடை உருவு தன்னேர்
உறைவு இலா நிமலன் சாந்தன்
நுண்ணியன் என்றும் உள்ளோன்
செறியும் எப் பொருட்கும் உள்ளாய்ச்
சின்மயம் ஆயே சான்றாய்ப்
பிறிதரும் அவித்தைக்கு எட்டாப்
பெற்றியன் என்றான் ஈசன்.
6. யாதொரு பொருட்கும் உள்ளாய்
இருந்து உள அறிவு தன்னை
மேதகு புருடன் என்றும்
உயிர் என்றும் ஈசன் என்றும்
பேதம் இல் காலம் என்றும்
மனமொடு அவ் வியத்தம் என்றும்
ஓதிடும் மறைகள் என்றே
உரைத்தனன் ஒழிவு இல் ஈசன்.
7. ஆங்கு அவன்பால் ஆவளலாம்
அவனிடையே ஓவதுவும்
ஓங்கிய மா மாயையினை
உடைய நான் அதில் ஆர்ப் புண்ணான்
பாங்கு உறநானா உடலம்
பண்ணியிடும் ஆயிடினும்
ஈங்கு இவைதன் இடைத்தோயாது
இவை நடத்தும் இயல்பும் இலான்.
8. பந்தம் அதில் ஒருக்காலும் பற்றுணான் அப்பந்தம்
சிந்தை செய்தும் தான் செய்யான் செய்வானா யேநிற்கும்
முந்தியவான் காற்று அனல் நீர் மண் அல்லன் முழுதுமாய்
அந்தம் இலா ஆனந்த அறிவு உருவே அவன் வடிவம்.

9. உயிரினோடு மனம் அவ்வியத்தம் உறு
கந்தம் ஆதிபுலன் ஐந்து அலான்
அயர்வின் ஆகி அகம் என்று நின்று அறியும்
அந்த நற்கரணமும் இலான்
பெயர்வு இலாது சொலும் வாக்கினோடு முதல்
ஐந்தும் ஆய் விடயமும் இலான்
உயர்வது ஆய் அறிவே தனக்கு உருவம்
என்று உரைக்கும் ஒளி மேனியோன்.
10. அயில்கின்ற அவை முதலாம் போகம் நுகர்பவன் அல்லன்
உயிர் அல்லன் உயிர்க்கு உயிராம் புருடன் எனும் அவன் அல்லன்
மயல் ஒன்றி உளமாயை அது அல்லன் மற்று எல்லாம்
அயர்வு இன்றி அறிகின்ற அறிவு உருஎன் றே அறிக.
11. இருளுடன் ஏர்ஒளி ஆவது எவ் வண்ணம்
அருவல் இலா அவை மற்று அது போல
விரிவு உளது ஆய சகம் தனின் ஓடும்
பொருவல் இலாத பரன் புணர்வு எய்தான்.
12. உலகினில் எவ்வணம் ஒள் நிழல் தன்னோடு
இலக வெயில் கல வாது அது போல
நிலை இலது ஆயச கத்தொடு நில்லான்
உலவல் இலாது ஒளிர்கின்ற பரன் தான்.
13. அறிவினோடு ஒன்றி நிற்கும்
தமத்தொடு விகாரம் ஆங்கே
அறிவினில் கலக்கும் என்றும்
அணைந்து உடன் நிற்கும் ஆகில்
அறிவினுக்கு அநந்த கோடி
கற்பம் வந்து இறந்திட்டாலும்
பிறிவதற்கு ஆகும் முத்தி
இல்லையே பேசில் என்றும்
14. முத்தியை அடைந்து உயர்ந்த
நித்தம் நல் முனிவர் என்றும்
ஒத்த பேர் அறிவே தன்பால்
உளது அவிகாரம் என்றும்
சுத்தம் முன் சுக துக்கங்கள்
தொடர்புஇல் ஆனந்த ரூபம்
நித்தம் என்றிடவும் காண்பர்
என்றனன் நிகரில் ஈசன்.

15. யானே செய்கின்றனன் எவையும்
சுக துக்கங்கள் என் செயலே
ஊனே வாடி இடல் தடித்தல்
உடையோன் நான் என்று உரைத்திடுவோர்
ஆனா அறிவின் தன்மேலே
ஆங்காரத்தை இடு தலினால்
நானே எல்லாம் என்று இருப்பர்
ஞானம் இல்லார் என அறிக.
16. அறிவினை உடையர் ஆகி
அருமறை முடிவு கண்டோர்
செறியும் எப் பொருட்கும் சான்றாய்ச்
சின்மயம் ஆயே தன்னில்
பிறிதரும் அவித்தைக்கு எட்டாப்
பெற்றியோடு எங்கும் நிற்கும்
அறிவு என உரைப்பர் அல்லது
அயல் ஒன்றும் இன்மை கண்டே.
17. இன்பமொடு துன்பமது இன்றியொர் விகாரம்
தன்கண் அது இலா அறிவு சார்வது இலை பந்தம்
பின்பு அது உளன் ஆவது அறியாமை முதலால் என்று
என்பது உளது ஆகும் உடலோடு இயைய என்றும்
18. எப்பொழுதும் நின்று உதயம் ஆன ஒளி தானே
மெய்ப்பட இருந்து அறிவு அது ஆகி எவ் இடத்தும்
ஒப்பு இல் பரன் ஆகு புருடன் அகம் அணைந்தே
செப்பு அரிய வேறு பல செய்வன் எனும் நின்றே.
19. இத்தன்மையது ஆகும் அவ்வியத்தமொடு கூடும் அறிவு
எத்தனையும் உட்புறம் இருந்து அறியு மேனும்
சத்தம் அது ஆயதனது உண்மை அறியாதே
அத்தன்மையது ஆய உருவாய் அழியும் அன்றே.
20. தான் அலாது ஒன்றைத் தானாய்
அறிந்திடும் அதனால் என்றும்
ஆனது ஆம் சுக துக்கங்கள்
யாரையும் வெறுப்பு உண்டாக்கும்
ஈனம் ஆம் அயலோடு ஒன்றி
இருந்திடும் உடலம் கொண்டே
யான் அதாய் அழியும் என்றும்
அறியாமை முதலாய்க் கொண்டே.

21. கருமம் செய இடர் வந்து உறும் அது புண்ணிய பாவம்
தரும் என்று உரை செய்யும் மாமறை அவை ஆகிய வசமே
உருவம் தரும் முழுதும் உளது ஆகும் என ஒழியா
அருள் தந்திடும் ஒளிமேனி அது அறிக என்று அருள் செய்யுமால்.
22. அழியாது எங்கும் உளது ஆகி
அனைத்து உள் புறம்பும் தான் நிரம்பி
ஒழியா அறிவாய் ஒரு குற்றம்
உரைத்தற்கு அரியது ஒருபொருளே
கழியா மாயை அதனாலே
காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடும்
அழிவு ஆயின என்று ஒன்றும் இலாது
இருக்கும் அதுவே இயல்பு என்றான்.
23. ஆதலால் முனிகள் உண்மை
ஒன்று என உரைப்பர் வேறு ஆம்
பேதம் அவ் வியத்தத்தால் ஆம்
என்றனர் அதுவும் என்றும்
ஒதிய மாயை தன்னை
ஆசரித்து இருந்தே செய்யும்
நீதி அது என்று கொண்டே
நிகழ்த்தினன் நிகர் இல் ஈசன்.
24. யாது ஒர்படி தூமமொடு தூளி ஒளி ஆய
நீதி உடைவாளை மறையாத வணமே போல்
ஒது புலனோடு கரணம் உறுப எல்லாம்
போதமுடன் ஒன்றி அவை நின்று புணராவால்.
25. அடுத்த நிறம் எத்தனை அது ஆய படிசம் வேறு
அடுத்திட இலாது தனது ஆய ஒளியே போல்
அடுத்து அகம் அது ஆகி அணையாத அறிவு என்றும்
விடுத்து இருளை மிக்கு ஒளிய தாய் விரியும் அன்றே.
26. நல்லறிவு உளோர் உலகை ஞான வடிவு என்றே
சொல்லுவார்கள் அவ்அறிவு இலார் தொழிலில் வேறாம்
பல் வகையதே பொருள் அது என்று அறிதல் கொண்டே
நில்லது இல தாம் உலகு கண்டிடுவர் நின்றே.
27. யாது ஒரு பொருட்கும் உள்ளாய்க்
குணம் இன்றி எங்கும் தானாய்ச்
சேதனன் ஆயே என்றம்

திகழ்ந்திடும் பரிசு காணார்
ஏதம் ஆம் மயக்கம் தன்னால்
யாவையும் இருந்த வண்ணம்
பேதமாய்க் காணா நிற்பர்
என்றனன் பிறவி நாசன்.

28. படிகந்தனின் இடையே பல நிறம் வைக அவ் உருவாய்
வடிவம் தனது என நின்றிடும் அது போல அறிவு உருவாய்
முடிவு ஒன்றும் இல் பொருள் எங்கணும் முழுதும் ஒளியாயே
வடிவம் தொறும் வடிவம் தொறும் வேறாய் வரும் வகையே.
29. ஆதலால் அழியா நித்த
சுத்தமாய் எங்கும் தன்னைப்
பேதம் இல் அறிவு தன்னைப்
பெரியவர் பேசக் கேட்டும்
ஓதியும் நினைந்தும் நாளும்
அருச்சனை செய்ய வேண்டும்
ஏதம் இல் வீடே எய்தற்கு
இச்சையே உடையோர் தம்மால்.
30. யாதொரு பொழுது யோக
மனத்திடை எங்கும் நின்ற
சோதியாய் இலங்கு போதம்
சோகத்தால் இடை விடாத
நீதியா நிகழ்ந்து எப்போது
நின்றிடில் தானே தன்னின்
ஓதிய பரிசு நின்றான்.
என்றனன் உமையோர் கூறன்.
31. பூதங்கள் எவையும் தன்பால்
புணர்ந்திட நின்றல் கண்டே
பூதங்கள் எவற்றின் உள்ளும்
புறம்பும் தான் நின்றல் கண்டோன்
பேதங்கள் அனைத்தும் இல்லாப்
பிரமமே அடைந்து வேறாம்
ஏதங்கள் அனைத்தும் விட்டோன்
என்றிடல் ஆகும் அன்றே.

32. யாதொரு பொழுது யோகம்
தன்னையே இயற்றி இன்பம்
மேதகு சமாதி தன்னை
அடைந்து வேறு ஆகி நின்ற
பூதம் யாது ஒன்றும் காணாது
இருந்தவன் எங்கும் நின்ற
சோதியாம் தன்னில் தன்னைச்
சோர்வின்றிக் கண்டே நின்றான்.
33. யாவன் யாதொரு போது இதயத்தே
மேவிய ஆசாலாம் அற விட்டான்
ஏவு அரும் இன் அமிர்து ஆயவன் அப்போது
ஓவல் இலாது ஒளிர் வீடு அடைவு உற்றான்.
34. பூதங்கள் உடைத்தாய் உள்ள
வேறு எலாம் ஒன்றின் கண்ணே
ஏதங்கள் இன்றிக் கண்டும்
அதினின்றும் எல்லம் ஆய
பேதங்கள் அனைத்தும் காணாது
அன்று இவன் பிரமம் என்று
வேதங்கள் அனைத்தும் ஒதும்
மெய் அறிவு அடைந்து நின்றான்.
35. யாவன் ஒருவன் அறிவு உருவாம்
தனையே கண்டு மற்ற ஒன்று ஆய்
மேவல் இன்றி வேறுபடக்
காணான் விளங்க அப்பொழுது
நீவு இல் நிலையாய் உலக அனைத்தும்
மாயை தானே எனக்கண்டு
மேவல் அரிதாம் வீடு அடைந்தான்
என்றே விளம்பி யிடல் ஆகும்.
36. பிறப்பினொடு இறப்பும் இடை துன்பம் அடைவு என்னாது
அறப்பரிவு செய்வதொர் மருந்துளது ஆய்வது
இறப்பு இல் பரம் ஆய பிரமம் அதனை எய்தும்
சிறப்புடையர் ஆன பொழுதே சிவம் அது ஆவார்.
37. ஆறுபல கூடி உலகத்து அலை கடற்கே
வேறு அற உள் மேவி உடன் ஆகும் விளைவே போல்
ஈறு இல்பரம் ஆய் அருவது ஆய பிரமத்தோடு
ஆறும் அறிவு ஆனவை அடங்கியிடும் அன்றே.

38. ஆதலால் எல்லாம் ஆகி
நின்றதும் அறிவே வேறொன்று
ஓதிடக் கண்டது இல்லை
உள்ளபேர் அறிவை நீக்கி
ஏதம் ஆம் பந்தமோடு இவ்
உலகமும் இலையே பார்க்கில்
ஆதி ஆம் அறிவை மூடி
அறியாமை மயக்கும் அன்றே.
39. அவ்வண்ணம் உரைத்த ஞானம்
அமலம் ஆய் நுண்ணிது ஆகி
மெய் வண்ணம் விகாரம் இன்றி
வேறு ஒன்றோடு அணைதல் இன்றி
மைவண்ண விருத்தி இன்றி
வளர் ஒளியாயே நிற்கும்
இவ்வண்ணம் அல்லாத எல்லாம்
இருளுடை அறிவாம் அன்றே.
40. ஒங்கிய முனிகாள் உங்கட்கு
உரைத்த வேதாந்த சாரம்
சாங்கிய ஞானம் என்றே
சாற்றிடும் தன்மை ஆகும்
ஈங்கு இனி யோகம் ஆவது
இறை இன்றி விடயம் எல்லாம்
நீங்கியே என்ற னோடு
நிலைபெற நின்றல் சித்தம்.
41. யோகம் செய ஞானம் ஆகும் அதனாலே
ஆகும் மித யோகம் பினை அதுவே செயல் உறுவோன்
சோகம் உறு பயன் ஆம் அவை எய்தாது அளவு இல்லாப்
போகம் முழுது எல்லாம் புணர்கின்றான் இவனே யாம்.
42. யாது ஒன்றினை யோகம் செய்து பெறுவார் அவர் பயனைப்
பேதம் இல ஞானம் தனை அறிவோர் பெற இசைவார்
ஏதம் இலது ஆகும் வணம் ஒன்று ஆயிடல் கண்டோர்
பேதம் உறு பரம் ஆகிய பொருள் கண்டவர் ஆவார்.
43. யோகம் செய்து நின்று ஒன்று கை விட்டே விடயம் மேல்
மோகம் செல விழுமால் அவர் முடிவில் இடர் உறுவார்
சோகம் ஒழிவிக்கும் பரம் எய்தார் தமை அடையார்
ஆகம் மறை முழுதும் அது தனையே அறை தருமால்.

44. அறையும் அவ் வியத்தம் சீவன்
மாயையால் அகிலம் செய்யும்
இறைவன் ஆம் ஈசன் என்றும்
இயம்பிடும் மறைகள் என்னை
முறைமையால் உயிர்கட்கு எல்லாம்
ஆகியே முழுதும் கண்டே
சிறை இறந்து ஓங்கி எங்கும்
திகழ்தரு ஒளியும் நானே.
45. எல்லாரும் ஆசை உறுகின்ற யாவும்
இரதங்கள் கந்தம் எனிலே
நில்லாது இறந்து வரும் ஆறு இலாது
நிலையாகி நின்ற எனிலே
பல் ஆர் மெய் கைகளொடு கால்கள் எண்ணில்
பல ஆய அவற்றின் அறிவாய்
நில்லாது நின்று நிகழ்கின்றது என்றும்
உளனாய் விளங்கும் எனிலே.
46. கண் இன்றி எல்லாம் காண்பன்
கால் இன்றி எங்கும் செல்வன்
விண் நின்ற ஓசை எல்லாம்
செவி இன்றி விரைந்து கேட்பன்
பண் நின்ற கையது இன்றிப்
பற்றுவன் விடுவன் என்றே
அண்ணல் நன் முனிவர் தங்கட்கு
அருளினன் அறியும் வண்ணம்.
47. எல்லாரையும் நான் அறிந்து இருப்பன்
என்னை அறிவார் யாரும் இலை
நல்லார் உண்மை எனக் கண்டோர்
நாடி நின்றே அறிந்தபடி
அல்லாது இல்லாது அளவு இல்பரம்
புருடன் எனவும் அறிவு இன்றி
எல்லாம் ஆகி அல்லாத
ஏகம் எனவும் இயம்புவரால்.
48. பார்த்து முனிவர் என்னைப்
பரமான்று பண்டும் இன்றும்
நீத்து உள குணத்தோன் என்றும்
நின்மல ரூபன் என்றும்
ஆத்துமப் பொருள் ஈது என்றும்

அலர்தலை உலகுக்கு உண்மை
ஆய்த்தும் இவ் அறிவே என்பர்
அல்லவர் அறியார் என்றும்.

49. யாது ஒன்றை அமரர் தம்மால் அறிவு அரிது ஆகும் என்றன்
ஓதிய மாயை மூட மோகத்தால் உணர்வது இன்றி
எது ஒன்று இசையா என்றன் உண்மையாம் அறிவைக் காணார்
ஈது என முனிகட்கு எல்லாம் இயம்பினன் இமையோர்க்கு ஈசன்.
50. நானே மாயை தனைக் கடந்து
நிற்பேன் ஞாலம் தனை இயற்றேன்
ஏனை யனவும் எனை ஒழிய
யாதோர் செயலும் இல்லதனால்
நானே சுகத்தை நடத்திடும்
நாதன் என்று நடுவு என்றும்
ஆனா அறிவோர் அறிந்திடுவர்
என்றே அருளிச் செய்தனனால்.
51. எங்கும் தானாய் யாவையுமாய்
நின்றே ஒன்றாய் அழிவின்றி
அங்கம் ஒன்று இன்று அறிவேயாய்
நுண்ணிது ஆய அருள் வடிவைத்
தங்கு ஞான யோகத்தால்
முன்பு ஆசரித்துப் பினைவந்து என்
அங்கம் ஆன பேர் ஒளியோடு
ஒன்றி யான் ஆய் அடங்கிடுவார்.
52. ஆங்கு அவர்கள் என்னுடைய மாயையை வசித்து
நீங்கிய பின் நின்மலமது ஆய உரு ஆவர்
ஈங்கு இது செய்யாதவர்கள் என்றும் எனை எய்தார்
ஓங்கி வரு பந்தம் அதில் நின்றுடன் உழைப்பார்.
53. சுத்தனாய் ஒன்றாய் என்னைக்
கூடும் தொன்மை யோர்கள்
எத்தனை நூறு கோடி
கற்பங்கள் தாம் சென்றாலும்
மெய்த்தக மீளார் என்றன்
விளங்குமெய் அருளால் என்றே
இத்தகைத்து எனவே வேதம்
இயம்பிடும் என்றான் ஈசன்.

54. என்னால் உங்கட்கு இயம்பிய இஞ்
ஞானம் ஞான யோகிகட்கும்
பின் ஆம் உமது புத்திரர்க்கும்
பேணும் யோக சாங்கியர்க்கும்
சொன்னால் ஆகும் அல்லாரைத்
தூர ஒழிப்பது இது என்றே
தன்னேர் அளையான் ஆம் ஈசன்
தானே சாற்றி அருளினான்.
55. என்னால் உங்கட்கு இயம்பிய இஞ்
ஞானம் ஞான யோகி கட்கும்
பின் ஆம் உமது புத்திரர்க்கும்
பேணும் யோக சாங்கியர்க்கும்
சொன்னால் ஆகும் அல்லாரைத்
தூர ஒழிப்பது இது என்றே
தன்னேர் அளையான் ஆம் ஈசன்
தானே சாற்றி அருளினான்.

இரண்டாவது அத்தியாயமான சாங்கிய யோகம் நிறைவுற்றது.

3. சம்பிரதாய அத்தியாயம்

1. முன்னம் நான்மறை ஒதி முடிந்ததை
உன்னும் ஆறு அரிது ஆகிய ஒன்றினை
ஞன்னு ஞானமும் ஞேயமும் அல்லதை
இன்னம் கேண்மின் என்று ஈசன் இயம்பினான்.
2. நன்று ஆய் ஞான கனம் ஆகி
நானா எல்லாம் பிறப்பு இடம் ஆய்
ஒன்று ஆய் வேறு ஒர் பொருள் இன்றி
ஒளியாய் ஒன்றோடு உவமிப்பது
அன்றாய் அகில சராசரங்கட்கு
ஆதாரம் தான் ஆய் என்றும்
பொன்றாதது அது ஆய் அவிகாரப்
பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பு அரிதாய்.

3. இரண்டு ஆவது இலாது அளவைகளால்
எட்டாதது ஆய் எங்கு எங்கும்
சிரம் கால் கைககள் முகம் உடைத்தாய்த்
தெரியப் படாதது ஆய்த் திரமாகி
இரும்பார் நீர் தீ கால் வானம்
எல்லாம் இருத்தற்கு இடமாகும்
பரம் தான் உணர்ந்தோர் நிர்க்குணம் ஆம்
பரம வியோமம் என்பர்களால்.
4. அரிது ஆய் அறியா அறிவே யாம்
அனைத்து ஆருயிர்க்கும் உயிர் அந்தப்
பெரிது ஆய் அகமும் புறமுமாம்
பிரமம் நானே பிறர்க்கு என்றும்
தெரியாது என்னாலே பரம்பி
என்பால் இருந்து இந்தச் சகம் எல்லாம்
சரியா நின்றது என்று அறிவான்
சகல வேதங்களும் அறிவான்.
5. ஒரு தான் ஆய பரம் பொருளை
உணரப் படாத இயல்பு அதனால்
தெரியாமை எனப்படும் அந்தத்
தெரியாமையிலே திகழ் காலம்
பிரதானம் தான் புமான் பிறந்த
அவற்றால் முழுதும் பிறத்தலினால்
நிருபாதி கமாம் பிரம மய
நிகழ்வே இந்த நிகழ்வு எல்லாம்
6. சொன்ன காலம் பகுதி புமான்
தோற்றம் என்பால் இரண்டிற்கும்
முன்னர் ஆகும் காலம் இவை
முன்றும் என்பாலே முடியும்
அன்ன தன்மையால் ஆதி
அந்தம் இன்றி அந்நியமாய்
என்னில் வேறாய் இன்மையினால்
என்னது உருவே என்பர்களால்.
7. மகம் முதல் ஆக விசேடம் ஈறு ஆக
மன்னும் இச் சகத்து எலாம் தந்து
சகல ஆர் உயிர்க்கும் மோகமே செய்யும்
சத்தியைப் பகுதியாகவும் அப்
பகுதியில் ஆங்காரத்துடன் புணர்பால்

பஞ்ச விஞ்சகன் எனப்பட்டுச்
சகமொடு துக்கம் துய்ப்பவன் புருடன்
ஆகவும் துணிந்தனர் தொல்லோர்

8. ஆதி விகாரப் பகுதியின் மான் ஆம்
அறிதலில் விஞ்ஞாதாவும் அவன் பேர்
ஏத அகங்காரம் என மான் ஆம்
ஒருவனுமே அங்கு இரு பெயர் உற்றான்
தீது உறு தேகம் கொண்டு நடத்தும்
சீவனும் ஆகச் செப்புதல் உற்றான்
ஆதலின் எந்தப் பிறவியும் இன்ப
துன்பமும் ஆங்காரத் தவனாலே
9. கோலம் அறிவே சீவனுக்கும்
கொண்டு துய்க்கும் கருவிமனம்
சாலும் அதனால் அவிவேகம்
அதனால் துன்பம் சாருமால்
மாலும் பகுதியில் புருடன்
வைத்த பற்றால் மற்று அந்தக்
காலம் செய்யும் பிறப்பு இறப்புக்கு
அதுவே என்றும் காரணமாம்.
10. படைப்பதும் காலம் தானே
படைத்தவை யாவும் நேராய்த்
துடைப்பதும் காலம் தானே
தொல்லை ஈறு இல்லாக் காலத்து
இடைப்படத் தோன்றி மாயும்
யாவையும் யாவ ரேனும்
கடப்பவர் இல்லைக் காலம்
காலமே கடந்து நிற்கும்.
11. நிகில உலகும் நடக்கும் வகை
நேரே நியமிக்கின்றது அது
சகல உயிர்க்கும் உயிரும் அது
தானே உள் ஆய் இருக்கும் அது
அகில அறிவும் உடையது அது
ஆதலால் மற்று அக்காலம்
பகர உறுவர் சநாதனன் ஆம்
பகவான் புருடோத்தமன் ஆக.

12. இந்தியங்களில் பரம் மனம் மனத்தில் ஆங்காரம்
அந்தம் ஆன ஆங்காரத்தில் பரம அவ்வியத்தம்
பந்தம் ஆம் அதில் புமான் பரம் அதில் பரம காலம்
இந்த யாவைக்கும் உயிர் இது இங்கு இதனினால் எல்லாம்.
13. சகத்தின் உயிராம் காலபரம்
தன்னில் வியோமம் பரம் அதனை
மிகத்து நின்ற இயல்பு அதனால்
வியோமா தீதளாய் எல்லாம்
தெகித்த அதனால் அனல் என்று
செப்பப்பட்ட யான் ஆகும்
பகுப்பு ஒன்று இல்லாப் பரப்பிரமம்
என்னில் வேறு ஓர் பரம் இல்லை.
14. பரமாய் எல்லாப் பொருளுக்கும்
பரமாய் உள்ள எனை அறிந்த
வரமா முனிவன் தான் என்றும்
மரியான் பிறவான் மன்னுசரா
சரமாம் உலகம் எனை ஒழியத்
தான் உண்டாகாது ஒரு காலும்
திரம் ஆம் நானே உலகு அனைத்தும்
செய்கின்றேனும் சிதைப் பேனும்.
15. ஏகம் ஆய் நின்ற என்றன்
ஏவலால் எல்லை இல்லா
மோகம் ஆம் சகத்தை என்றன்
முன்னரே நின்று காலம்
பாகமாய்ப் பண்ணும் என்று
பரம்பான் அருளி ஈதே
ஆகும்வே தங்கள் எல்லாம்
அறைந்தது என்று அருளிச் செய்தான்.

சம்பிரதாய அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

4. பத்திமை அத்தியாயம்

1. விரிந்தத இங்கு ஏவனால் விண் முதற் பொருள்
பெருந்தகை ஆம் அவன் பெருமை பேசிடப்
பரந்து எழு சிந்தையை ஒருக்கிப் பத்தியால்
அரும்பவர் கேண்மின் என்று அருளிச் செய்குவான்.
2. சகத்தனோர் யாவர்க்கும் சான்று ஆகி யான் என்று
மகத்துளே நின்றாலும் பழகிய பத்தியின் அன்றி
மகத்தினால் தானத்தால் மாதவத்தால் மற்றும் ஒரு
முகத்தினால் ஒருவர்க்கும் முன்னிற்கும் அவன் அல்லேன்.
3. ஈங்கு எனது உள் ஆய் இருக்க எப்பொருளும்
எதுக்கும் உள் ஆகியான் இருப்பன்
தாங்குவன் முழுதும் தருகுவன் எல்லாம்
சகலமும் அழிவது என் தன்னால்
ஓங்கிய முனிவர் பிதிரர்மற்று உம்பர்
ஒளிமிகும் பிரமர் இந்திரர் வேறு
ஆங்கு ஒளி மிகுத்தோர் யாவரேயாக
அவரும் என் உண்மையை அறியார்.
4. சந்ததம் வேதம் யாவையும் பரமாச்
சாற்றவும் படுவதிங்கு எனையே
அந்தணர் எல்லாம் வேள்வி யினாலும்
அங்கியில் போற்றுவது எனையே
எந்தலோ கத்தும் பிதாமகன் முதலாம்
யாவரும் இறைஞ்சுவது எனையே
சிந்தையை ஒருக்கி யோகிகள் உளத்தே
தியானம் உற்று இருப்பதும் எனையே.
5. ஏகன் ஆகி நிற்கின்ற
யானே எல்லா இமையவர்க்கும்
தேகம் பண்ணி அவற்றுள்ளே
திதனாய் நின்றலாய்ச் செய்யும்
யாகம் எல்லாம் எனைக்குறித்தே
இயற்றுகின்றார் அவற்றில் அவிர்ப்
பாகம் கொள்வேன் நான் அவற்றின்
பயனும் கொடுக்கப் படுவேன் நான்.

6. பத்தியினால் யாவர் சிலர் பரவி எனைப் பணிகின்றார்
சாத்தியமே அவர்களுக்குச் சந்நிதி பண்ணா நிற்பன்
நித்தமும் முன் ஆம் நால் வேத நிட்டர்களாய் அறநெறி சேர்
உத்தமராம் அவர் எனினும் ஒழிவு அறவே உணர்கில்லார்.
7. மறையவர் அரசர் மாதவம் சிறந்த
வணிகர் தாம் மனத்தினால் வணங்கில்
குறைவு அறு பரமானந்தமாம் பதத்தைக்
கொடுப்பன் நான் குலம் இலா எந்தக்
கறை உறும் குலத்தோர் ஆயினும் அதனைக்
கால பாகத்திலே பெறுவர்
இறை என எனையே பத்தியால் மலர் இட்டு
இடைவிடாது இறைஞ்சுவர் ஆகில்.
8. பழுது இல் அவர் என்னுடைய பத்தர் ஒரு காலும்
அழிவு இலர்கள் என்று அடியிலே அறைதல் உற்றேன்
தொழுதவர் என் அன்பனை எனைத் தொழுதல் உற்றோர்
ஒழிய இகழ் வாரும் எனையே இகழ்தல் உற்றார்.
9. கலையாளர் யாவரினம் காய் ஆதல் மலர் ஆதல்
இலை ஆதல் நீர் ஆதல் இயன்றது கொண்டு என்பாலே
நிலையாய் பத்தியினால் நித்தம் எனை வழிபடுவான்
தலை ஆய அன்பன் எனக்கு யாவரினும் தான் இனியான்.
10. படைத்தவனைப் படைத்து அவர்க்குப்
பண்டையே மறை அனைத்தும்
கொடுத்தவன் நான் ஆதலில் எக்
குரவர்க்கும் குருபரன் நான்
துடைப்பவன் நான் அசுரர்களைத்
தொல் அறத்தில் நின்றோரை
இடர்ப் படுமாறு ஒழித்து அவர்கட்கு
இன்பம் அளித்திடுபவன் நான்.
11. ஒதும் யோகியர்கள் தங்கள் உற்பவம்
ஒழிப்பன் நான் உறுபிறப்பினுக்கு
ஏது நான் ஒரு பிறப்பு இறப்பும் இலன்
அவன் நான் இவ் அகிலத்தினுக்கு
ஆதி நான் அது துடைப்பான் நான் அது
புரப்பன் நான் முழுதும் அளிப்பன் நான்
நீதி தான் நினையல் அற்ற மாயை செய்து
நித்தன் ஆய் மறைய நிற்பன் நான்.

12. வஞ்ச மாயை ஒரு சத்தி என் தனது
மற்று யாரையும் மயக்கமாம்
விஞ்சை ஆகும் ஒரு சக்தி மற்ற எனது
விலயோம புணர்வார்கள் தம்
நெஞ்சின் மேவியதனால் அம் மாயையினை
நீக்கியே நிகழுகிற்பன் நான்
அஞ்சிடாது எனை அநந்த சக்திகளும்
யான் நினைத்த வணம் ஆகுமால்.
13. ஆலம் பனம் ஆம் சக்திகளுக்கு
ஆலம் பனன் நான் அடங்கவும் என்
பால் அங்கு இருக்கும் முத்தியும் என்
பாலே எவர்க்கும் உள் ஆம் என்
மால் ஒன்றிய மாயை அடைந்து
மலரோன் வடிவு கொண்டு ஒன்று
ஞாலம் தன்னை உண்டாகப்
பண்ணும் நானா விதமாக.
14. ஒது யாவையும் தான் ஆய் உயிர்க்கு எலாம்
நாதன் ஆகிய நாராயணன் எனும்
தீது இலாத என் சக்தி திதித்தலால்
ஈது எலாம் நிலை பெற்றே இலங்குமால்.
15. மூன்றாவது உருத்திர மூர்த்தியது ஆய்த்
தோன்றா வகை நின்று துடைப்பதனைச்
சான்றோர் பலர் தாமத காலம் என
ஊன்றா எனது ஆக உரைப்பர்களால்.
16. நித்த நியமத்துடனே நெறி உறப்பாப்பார்கள் சிலர்
பத்தியால் பார்ப்பர் சிலர் பாவனையால் பார்ப்பர் சிலர்
சத்தியமா ஞானத்தால் பார்ப்பர் சிலர் சாற்றுகின்ற
எத்திரத் தாரினும் இவனே எனை உணரும் மெய்ஞ்ஞானி.
17. அறிவால் வழிபாடு உறுவான்
எவன் மற்று அவன் என்னில்
பிறிவான் அவன் யான் எனவே
நினை மின் பிறர் தாமும்
உறவால் வழிபாடு உடையார்
அடையார் ஒரு காலம்
பிற ஆழியிடைப் பிறிவாய்
எனையே பெறுகின்றார்.

18. எல்லா உலகங்களும் என்
பாலே என்னாலே
செல்லா நின்றும் செயல் ஒன்று
இலன் நான் சிவயோகி
அல்லால் நடவாது எனவும்
அந்தச் செயல் என்பால்
இல்லாது அமையும் அறிவான்
என்றும் பிறிவானால்.
19. காலம் ஆகிய பரம் செய்யும் முழுவதும்
கண்டு கொண்டு இருப்பேன் நான்
நூலினாலும் நுண் உணர்வினால் பிறிதினால்
நுவன்றிடப் படுவேன் நான்
மால் இலாதமா யோகி மாதேவன் நான்
மகத்துவம் எனக்கு உண்டாம்
மூலம் ஆகிய பரத்தினில் பரமம் ஆம்
முறைமையால் மொழி கின்றேன்.
20. படைப்பவன் நான் எப்பொழுதும் பரம் பரயோகிக்கு இருந்து
நடத்துவன் நான் நனவு ஒடுக்கம் இலா ஞான யோகத்தால்
கிடைத்திடும் என் தனை ஆகக் கெழுமியயே கானந்தத்து
இடைப்படலால் நடம் செய்வேன் எல்லை இல்பேர் இன்பத்தால்.
21. யான் ஆடும் இயல்பு அறிவான் எல்லா வேதமும் அறிவான்
வான் நாடர் மாமறைகள் அறைகின்ற மறைவு இதனைத்
தான் நாளும் பெறஉரியான் தவம் உடையான் நிசம் உடையான்
ஆனாத அன்புடையான் ஆகித அனலம் உடையான்.

பத்திமை அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

5. விசுவ ரூப அத்தியாயம்

1. இவ்வளவு தான் அருளி இன்பமுடன் அன்பர்க்கு
அவ்வளவு இலாதிரு மேனியத னாலே
எவ்ஒளியும் ஆனவன் இலங்கியவர் உள்ளே
செவ்ஒளி விளங்க நடம் நின்று செயல் உற்றான்.

2. எண்ணமது இறந்த பரயோக இதயத்தே
வண்ணமது இலாதபரம் ஆகியம் கேசன்
விண்ணின் இடையே விமலன் ஆன அரியோடும்
கண்ணின் எதிர் நின்று நடம் ஆட அவர் கண்டார்.
3. ஏவன் மாயை இந்த உலகு எல்லாம் ஆகி இருப்பதுவாம்
ஏவனாலே நடக்கின்றது ஏவன் பதங்கள் சிந்தித்தே
பாவம் ஆன அஞ்ஞானம் தன்னால் உண்டாம் பயம் போகம்
ஆஆ அந்தப் பரம்பொருள் நின்று ஆடக் கண்டார் அன்போடும்.
4. நித்திரை உறாத அதில் வாயுவை நிறுத்திப்
பத்தி யொடு சாந்தியை அடைந்த பரயோகத்து
உத்தமர்கள் ஆதல் உதயாத்த மனம் இல்லாச்
சுத்த ஒளி யோடு அவ்ஒளி கண்டனர் தூயோர்.
5. கண மாத்திரையில் கழல் கை தொழுவோர்
உணராமை அழிக்கும் உருத்திரனை
அணம் நாடு அறியானை அம்மா முனிவர்
கணமா வெளி கண்டனர் கம் மிசையே.
6. சிரங்கள் ஆயிரம் சேவடி ஆயிரம்
கரங்கள் ஆயிரமாய்க் கரத்து ஏந்திய
உரம் கொள் தண்டமும் ஓங்கிய சூலமும்
பரந்த வேணியும் பால் மதிக் கண்ணியும்.
7. புண்டரிக உரி உடையும் பொன் ஒளியால் பூமகன் பேர்
அண்டம் எலாம் ஆவரித்த அனல் இரவி மதி என்னக்
கொண்டு இலகு முக்கண்ணும் கூர் எயிறும் கோடி பெயர்
உண்டு அருக்கர் எறிக்கின்றார் எனத்திகழும் ஓர் உருவும்.
8. தனது ஆன திருஉருவில் சகம் எலாம் பிறந்து தனது
அனலாலே அழிய மிக அதிசயமாம் படிகாட்டி
இனம் ஆனது இல்லாத இந்த வடிவம் தானே
அனையா நின்று ஆகாசம் தனில் ஆடி அருளினனால்.
9. ஞாலம் எலாம் செய்கின்ற நாதனை ஞானச் சுடரைக்
கால உருவனைக் கலைகள் யாவையுமாம் காரணனை
ஆலம் அமர் களத்தனை இவ் அனைத்துயிர்க்கும் அதிபதியைச்
சீலம்மிக யோகிகள் தம் சிந்தனையில் திகழ்தேசை.

10. உற்பவ நோய் உற்றவர்கள் ஒழிப்பதனுக்கு ஒரு மருந்தாம் கற்பகத்தை யோகிகள் தம் காரணத்தை ஆரணம் தேர் தற்பதத்தைப் பரம் ஆன சத்திகட்குச் சாத்தியாம் அற்புத ஆதாரத்தை அமரேசர் தொழும் அரசை.
11. ஆகாது அழியாது இருந்த பரமானந்தத்தை அகிலத்துக்கு ஏகாதிபனை எத்தேவும் எல்லா முனிவர்களும் இறைஞ்சி நீகா என்னும் நின்மலனை நித்யத்துவத்தை நிரந்தரமாம் யோகால் அடையும் உயர்பதியை ஒளிகட்கு எல்லாம் உள் ஒளியை.
12. துறவினர் அறிவிடைத் தோன்றும் சோதியை உறவினில் அறிபவர்க்கு எளிய உண்மையைப் பிறிவினில் அறிவு அரிது ஆய பெற்றியை அறிவினை அறிபவர்க்கு அருளும் அண்ணலை.
13. மாதா இலி ஆகிய கருணை மாதேவனை மா மாதவத்தின் ஆதாரத்தை ஒருகாலும் அழியாச் செல்வம் அளிப்பவனைப் பேதா பேதம் அற்று எல்லாம் தானாய் இருந்த பிரமத்தை ஒதாது உணரும் யோகத்தை அளித்தற்கு உரிய ஒண்குடரை.
14. உருவோ இங்கு அருவோ என்று உம்பர்க்கும் உணர்வு அரிதாய்க் கருவாகி நின்ற பெரும் கண் ஆன காரணனைச் சொருபானந் தனைத் தனது சோதி உளத்தே தோன்றக் குரு ஆகும் திருமேனி கொண்டாடக் கண்டார்கள்.
15. கண்டு மாயையை அதற்குளே ஒருவர்
காண் ஒணா வகைக் கரந்து தான்
அண்டர் மாயையை மறைத்து மீண்டு வெளி
ஆகி ஆடியருள் அண்ணலை
வண் துழாய் முடியன் ஆன அச் சகல
லோக யோனியை இடத்திலே
கொண்ட கோலமொடு கண்டு மாமுனிவர்
கூறு ஒணா உவகை கூடினார்.
16. குரம்பையின் உள்ளே இதயக் குகையில் மறைந்து இருக்கின்ற பரம்பொருளைக் கண்ணாலே பார்த்துப் பல்கால் பணிந்து கரம் தலையில் குவித்துத் தம் காதல் கரை அழிவு உற நின்று உரம் தர ஒங்காரத்தை உச்சரித்து அங்கு உபநிடதத்தால்.

17. பழுது இல் ஈசன் முன் பாவகன் கண்டது ஓர்
இழுது போல இதயம் எலாம் உக
அழுதும் அன்பினொடு ஆடியும் பாடியும்
தொழுது தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கினார்.
18. ஆகம் உறும் ஆர் உயிர் நீ அவ்உயிர்க்கும் அதிபதி நீ
யோகம் நுகர் புருடனும் நீ நுகர்விக்கும் புராதனி நீ
யோகி நீ உணர்பவன் நீ உளம்தொறும் நின்று உணர்கின்ற
ஏகன் நீ நின்மலமாய் யாவையும் ஆம் பரம்பொருள் நீ.
19. கரணம் எல்லாம் ஒடுங்கினவர் காயத்து உள்ளே கதி ஆகிப்
பிரம யோனியாய் உள்ள பெரும் என்றும் பிறவாதாய்
மரணம் இல்லா நின் செம்பொன் வடிவே பரமாய் மற்று எதிலும்
பரமம் ஆகி உயிர்க்கு உயிராய் நிற்கும் பரமாய்ப் பார்க்கின்றோம்.
20. பரமாணுவினது உருவாகிப்
படைப்பாய் நீ பல் உலகுகளும்
திரம் ஆம் முன்னாலே உண்டாம்
சிறிதில் சிறிது ஆய் மிகப் பெரிதில்
பெரிது அய் நின்னில் வேறு இல்லாப்
பெருமை காணும் பெருந்தகைமைக்கு
உரியார் எல்லாம் ஒரு நீயே வேறு
ஒன்று இலது என்று உரைப்பர்களால்.
21. போதன் ஆகிய புராணன் ஆம் புருடனைப் பொருட்கு எலாம் உயிராக
ஆதி நாள் படைத்து அனைவன் படைத்தன் அகிலமும் அந்நாளே
வேதம் யாவையும் விரித்தனை உன்னிலே மீளவும் அனைத்திற்கும்
ஏது பூதன் ஆய் உளந்தொறும் இலங்குநின் இயல்புகண் டனம் எந்தாய்.
22. இப்பிரம சக்கரம் இயங்குவதும் உன்பால்
அப்பெரிய மாயை உடையாய் அமல நீயே
சிற்பரம யோகபதி திவ்ய நடனாநின்
பத்ம சரணங்கள் சரண் என்று பணி கின்றோம்.
23. எந்தை நீ பரமா காசத்து இடை உறு நிருத்தம் கண்டோம்
இந்தப் பொருளும் ஆனாய் ஏகம் நீ ஆகி நின்ற
அந்தநின் மகிமாவைக் கண்டு அதிசயம் ஆக உன்ன
அந்தம் இல் பரமானந்தம் அனுபவித்து அனுபவித்தோம்.

24. உன்னுரையாம் ஓங்காரம் உயர் முத்திக்கு ஒருவிதை நீ துன்னிடெடல் தோறும் நீ தோன்றாமை மறைந்து இருத்தி நின்னிடெட எல்லாம் மாய நீமாயாய் நின் ஒழிய அன்னியமாய் உள்ள எல்லாம் அசத்தியம் என்று அறைவர்களால்.
25. தொழுது அரு மறை எலாம் துதிப்பது உன்னையே பழுது அறு முனிவர்கள் பணிவது உன்னையே ஒழிவு அற உணர்பவர் உணர்வது உன்னையே அழிவு அற நினைபவர் அடைவது உன்னையே.
26. ஒருமறை அனந்த சாகை கொண்டு உனது உருவம் ஒன்றின் அருமையை அறிவிக் கின்ற அப்படி அறிய உன்றன் பெருமையை அறிவார் சாந்தி பெறுபவர் பெறாதார் எல்லாம் கருமயல் உறுவார் சாந்தி கனவிலும் காண மாட்டார்.
27. ஆதி தேவன் நீ உலகு அனைத்தும் உயிர்க்கு ஆதியாய் ஈது எலாம் அமைக்கும் அண்ணல் எல்லை அற்ற இன்பம் எப் போது மேவி என்று ஐம்பு லப்படாது இருப்பதோர் சோதி ஆகி நித்தம் முத்த சத்தன் ஆய்இ ருக்குமால்.
28. படைத்தி நீ அளித்தி நீ படைத்த யாவும் உன்னிலே உடைத்தி நீ ஒருத்தனே உணர்ந்து கொண்டு இருத்தி நீ அடைத்தி நீ உளத்திலே நின் அன்பை யோளிக்குமா தடைப்படாமல் என்று நின் சரண் பணிந்து சாருகோம்.
29. யோகி ஆகி உயிர் ஆகி உணர்வான் ஆகி இணை இல்லா ஏகன் ஆகி இந்திரனும் அரியும் அயனும் ஈசனும் ஆம் சேகி தாவும் தாதாவும் தீயும் மதியும் தினகரனும் ஆகி வெவ்வேறு அனைத்து உருவும் ஆனாய் எனவே
30. அகில உலகம் இருப்பிடம் நீ அறிய வேண்டம் அக்கரம் நீ சகல தருமங்களும் வளர்க்கும் தாய் நீ புருடோத்தமன் தான் நீ புகலும் அரி நீ பூமகன் நீ புராரி நீஎப் பொருளுக்கும் பகுதி நீநீ ஒழிவின்றி நிலையாய் நிற்கு பரம்பரம் நீ.
31. கரணம் யாவையும் கடந்து இருள் கடந்து உனைக் கண்டவர் ஆதித்த வருணம் ஆனசின் மாத்திரம் நேத்திர முதல் புலன் மனம் செல்லாப் பிரம மேகமாம் புருடன் ஓர் பிறிது இலாப் பெருமையால் பேச்சு அற்ற பரம வான் முதல் பகுதி நிர்க் குணம் வெறும் பாழ்என நிகழ்கின்றார்.

32. ஓதும் ஒலி ஊறு உருச்சுவை நாற்றம் தனக்கு அற்று
ஆதி முடிவு இல்பரம் ஆய் அசிந்திதம் ஆய்
பூதம் அனைத்தினுக்கும் உள்ளாய்ப் புறம்புமாம்
சோதி நினை அறிந்தார் துஞ்சார் பிறவாரால்.
33. எந்த யோகிகளும் நாடுகின்ற பரயோகி நின் அடி இறைஞ்சுகோம்
அந்தம் ஆதியில் அனந்த சத்தியுடை அண்ணல் நின் அடி இறைஞ்சுகோம்
சாந்தம் இன்னது என நாடும் ஆறு அரிய சம்பு சேவடி இறைஞ்சுகோம்
பந்தம் ஒன்று இல் பரிசுத்த நற்பரம பாத பங்கயம் இறைஞ்சுகோம்.
34. கூடு நின்று உருகும் இறைவ நின் ஞானக்
கூத்தினைக் கண்டு கும்பிட்டே
நாடும் எம் கண்களுள் திரு மேனி
அன்றி மற்று ஒன்றையும் நாடா
ஓடும் இம் மனமும் ஒழிவு அற நிறைந்த
உனை அலது ஒருபொருள் உணராப்
பீடு உறு கமல மலர்ப்பாதம் பணிந்து எம்
பிறவிவேர் அறுத்தனம் பிரானே.
35. பவனே நின்னடி பணிகோம் பவோற்பவனே அடி பணிகோம்
தவனே நின் அடி பணிகோம் சங்கரனே அடி பணிகோம்
இவனே என்றிட இங்ஙன் எழுந்து அருளும் பேர் அருளே
சிவனே எத்தேவர்க்கும் தேவே நின்னடி பணிகோம்.
36. காமன் நீறுசெய் கண்ணை வணங்குதும்
காலன் நூறிய காலை வணங்குதும்
சாம கீதனை நாளும் வணங்குதும்
தாளில் எந்தலை ஆரவணங்குதும்
நாமம் ரூபம் அது இன்றி அனைத்துமாம்
நாம ரூபனை நாளும் வணங்குதும்
சேமம் ஆகிய வீடு அருள் எந்தையாம்
சிவப் பிரகாசனை என்றும் வணங்குதும்.
37. உருப்பு அநேக விதம் ஆகி ஓர் உருவன்
ஆம் உருத்திர நின் உள்குவார்
விருப்பனே அவர்கள் தன் பெரும் பிறவி
வெந்து நீறு எழ விழிப்பது ஓர்
நெருப்பனே நினைவு உறப்டா ஒரு
நிருத்தனே நிமல நெஞ்சகத்து
இருப்பனே இறைவனே சிவாயநம
என்று சேவடி இறைஞ்சினார்.

38. எந்தை அளவு அற்ற திரு மேனியை இறைஞ்சிச் சிந்தை களி கூரும் அளவில் சிவனை நேரே அந்தம் அறு தன்னை அருள் செய்ய அருளாலே வந்த திரு மேனியினை மாலினொடு கண்டார்.
39. அளவு இறந்தவன் அளவு பட்டு இருந்த அவ் அருள் கண்டு உளம் வியந்து நின் ஒப்பிலா உருவு கண்டு உய்ந்தோம். களவு ஒழிந்து உளம் காதலிக்கின்றது உள் கரைதீர் வளமை இன்னமும் கேட்க என்று அடி வணங்கினரால்.
40. மேல தான தன் பெருமையைக் கேட்க மேன் மேலும் சால தாம் தவம் செயத்தகு தபோதனர் தமக்குக் கால காலன் எக் கடவுளும் தொழுது எழும் கடவுள் மூல மாதவன் தன் முகம் பார்த்து மேல் மொழிவான்.

விசுவ ரூப அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

6. சிவ சத்தியின் செயலுரைத்த அத்தியாயம்

1. காதலால் முனிவர் கேண்மின் என் பெருமை காணும் ஆறு அருமை கண்டு தான் ஓதலால் மறை என் உள்ள ஆறு அறியும் உற்பவிப்பது உலகு என்தனால் ஈது எலாமும் நிலை பெற்று இயங்குவதும் என்தனால் அழிவும் என் தனால் ஆதலால் அழிவு இலாது அழப்பழையன் ஆன நான் முழுதும் ஆகுவேன்.
2. அகில பூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாய் நான் சகல பூதமும் என் உள்ளே சாரனான் தாங்கி நிற்பன் நிகிலமும் அதில் எங்கண்ணும் நிற்பவன் எனவும் என்னைப் புகலவும் படாதே என்னில் பொருள் பிறிது இன்மையாலே.
3. செப்பிட ஒணாது எதிர் தெரிந்திடவும் உங்கட்கு எப்படி நிகழ்ந்தது என்னுடைய மேனி அப்படி இருந்த எனை மாயை அதனாலே ஒப்பிட நினைந்திடுவரே உணர்வு இலாதார்.

4. மேவியா தினும் உளனாய் வியன் உலகை நடத்துவன் நான்
தாவு இலா என்னாலே சகல கலைகளும் நடக்கும்
ஒவுஇலா ஒரு கூற்றால் உண்டாகும் உலகு அனைத்தும்
மாய்வது ஆம் மற்று ஒன்றால் இருமையும் என் மாயை அதால்.
5. ஈங்கு ஆதி இடை முடிவு அற்று இருப்பேன் என் மாயையினால்
பாங்காகப் பக்திபுமான் பண்ணினன் முன் பவத்து ஆம்மான்
ஆங்காரம் முதலாக அனைத்தும் விரிந்தன அதனால்
ஒங்காரப் பொருளாம் என் ஒளியின் விரிவு உலகு எல்லாம்.
6. கரியதாய் நின்று இவ் உலகினுக்கு எல்லாம்
கல சக்கரம் தனை நடத்தும்
இரணிய கருப்பன் ஆகும் மார்த்தாண்டன்
என்னிடைத் தோன்றினன் என்றால்
புரியும் வேதங்கள் நான்கையும் ஒன்று ஆய்ப்
பொருளது ஆய்ப் புராணமாய்ப் புணர்தற்கு
அரியதில் அரிது ஆய் ஞான யோகத்தையும்
அடியிலே அவர்க்கு அளித்தனன் ஆல்.
7. எந்த நாளும் எனையே நினைந்த இயல்
பாலே என் அருளினால் அயன்
சந்தம் நாடு அரிய திவ்யமாம் எனது
தன்மை தான் அவதரிக்கிறான்
அந்தம் ஆதியில் என் ஏவலால் அவன் இவ்
அகில லோகமும் அமைக்கிறான்
இந்த நராணன் அளிக்கும் ஆறும் இவன்
என்னில் வேறு என இலாமையால்.
8. கடையகம் அதில் கடிய கால அனல் ஆய் நின்று
அடையவும் உருத்திரன் அழிப்பதும் என்னாலே
உடைய வலியால் உலவும் ஊதை உடல் உய்த்தே
நடையை முதலானவை நடத்துவதும் என்னால்.
9. தெய்வங்களுக்கும் பிதிரர்க்கும் செய்யும் பூசை ஆகின்ற
அவியம் கவியம் பாகம் செய்த அனலோன் அளிப்பது என்னாலே
உய் வந்திடும் ஆறு உதரத்தீ ஆகும் அவன் உண்டன எல்லாம்
மெய் வெந்திடாமல் என் நியமத்தாலேவே வித்திடுகின்றான்.
10. வருணன் எனும் அகிலசல் பதியும் மழை வர உதவும்
அருணன் எனும் உலகுதிகழ் வதுசெய்யாம லனும் அமிர்த
கிரணன் எனும் உயிர் மகிழ்வு கெழும் அருள் பவனும் எம்
பரணம் என இவர் எனது பணிவகை செய்து ஒழுகும் அவர்.

11. மிகப் பயம் செய்யும் அரக்கர் கோன் நிருதி
ஆகும் விண்ணவனும் வெவ்விது ஆம்
அகப் பயன்தனை அளிக்கும் அந்தகனும்
ஆடக ஆதி அளவு அற்றது ஓர்
சுகப் பயன் செய் அளகேசனாம் எனது
தோழனும் சுருதி சொன்ன ஆறு
மகப் பயன்தனை அளிக்கும் இந்திரனும்
மற்று என் ஏவல் செய்து வாழ்வரால்.
12. பொல்லாத பேய்களுக்கும் பூதங்கள் அனைத்தினுக்கும்
அல்லாத கணங்களுக்கும் அதிபதி ஆகிய ஈசன்
நல்லார்க்கு நன்மைபெற நல்குவதும் நாள்தொறும் என்
சொல்லாலே மற்றவர்க்குச் சொல்ல வேண்டுவது உண்டோ.
13. அருத்தி செய்து அங்கிரா அடி வணங்குவோன்
உருத்திர கணத்தில் உத்தமன் யோகிகள்
வருத்தமது ஒழித்து வாழ வாமதேவனும்
திருத்தமாய் என்னுடைய ஏவல் செய்குவார்.
14. தக்க கருமங்களிலே நடத்துவதும் சார்பிலர் பால்
விக்கம் அளித்திடுவதும் விநாயகன் என் ஏவலினால்
செக்க நிறத்து அமரர்கள் சேனாபதியாய் ஞானத்தால்
முக்கியமாம் அறுமுகன் என் ஏவலையே முயல்கின்றான்.
15. மதியினால் மிகும் மரீசியே
ஆதியாய் மன்னுயிர் அனைத்திற்கும்
பதிகள் ஆகிய பதின்மரும்
உலகு எலாம் படைப்பது என் பணியாலே
திதி செய் நாரணன் தேவி ஆகிய
திரு செல்வம் நல்குவது என்றன்
விதியி ல் என்றன் பணியினால்
கலைமகள் விமல வாக்கு அளிக்கின்றாள்.
16. வேம் எரி நாகின் உள்ளே வீழ்பவர் தம்மை அந்தத்
தீமையின் நின்று சதவித்திரி எடுப்பதுவும் என்னால்
ஓம் எனும் பொருளை ஞான யோகியர்க்கு உமை ஆம் விஞ்சை
ஆம் மகள் அருளும் ஆறும் அலகு இல் என் அருளினாலே.

17. பட அரவு அரசு என் ஏவலால் உலகம்
பரிப்பதும் பரவையுள் நின்று
வடவை உண்பதும் என் ஏவலால் பதின் நான்
மனுக்கள் பால் அனம் உற்று என்னால்
சுடர் உடை அருக்கர் உருத்திரர் வசுக்கள்
தொன் மருத்துக்கள் அச்சுநிகள்
திடம் உற மற்றும் தேவர்கள் தத்தம்
தேவை என் ஏவலால் செய்வார்.
18. பொருவு இல் கின்னரர் கருடர் கிம் புருடர் சாரணர் கந்
தருவர் சாத்தியர் சித்தர் விச்சாதரர் இயக்கர்
வெருவ வந்திடும் அரக்கர் வேதாள பூதங்கள்
ஒருவர் இங்கு ஒழியாமல் நான் விதித்த ஆறு உறைவார்.
19. நிகழ்ந்திடும் கலைகள் காட்டைகள் நிமிடம்
நீதி செய் சாந்தி நாள் முகூர்த்தம்
பகர்ந்திடும் இருது ஆண்டு மாதங்கள்
பக்கங்கள் என் விதிப்படியே
யுகங்களும் மனுக்கட்கு உள்ள எல்லைகளும்
உரைத்திடு பராபரார்த் தங்கள்
நிகழ்ந்திடும் கால பேதம் யாவையும் நான்
நியமித்த படியிலே நிலையாம்.
20. உற்பவச ராச ரவி யோனி ஒரு நாலும்
பற்பல வது ஆக மொழி பாதலம் அனைத்தும்
எப்புவனமும் பிரமர் அண்டம் அவை யாவும்
இப்படி இருக்கும் அது என்றன் நியமத்தால்.
21. அந்நியம் இன்றி என்னிலே தோன்றும்
அனந்த பின்ன ஆன்மகம் ஆய்என்
தன்னிடை நிகழும் பிரமர் அண்டங்கள்
தனக்கொரு முடிவுதான் இலதான்
முன் இறத்தனவும் முடிவு இலை என்பால்
முளைத் திடப்படுவது அப்படியே
என் நியமத்தால் தோற்றமும் நிலையும்
இறுதியும் பெறுவது இங்கு எல்லாம்
22. பூதம் ஐந்தி னொடு மனமும் புத்தி மமதை பூத ஆதி
ஆதிப் பகுதி என் நியமத்தாலே என்பால் ஆய் இருக்கும்
ஓதி வந்த அனைத்திற்கும் யோனி ஆகி உளமாயை
பேதம் செய்வது என் ஏவலாலே அன்றிப் பிறிது இல்லை.

23. ஆகம் எடுத்து அவர்க்கு எல்லாம் அதிபதி ஆம் ஆன்மா ஆம் போகம் நுகர் பரம புருடன் என் ஏவல் புரிகின்றான் மோகம் எலாம் அறமாற்றி முடிவு இல் பரமானந்த ஏக எனைத் தரும் விஞ்சை என் அருளால் இயங்குவாள்.
24. பலவுரை செய்குவது என் பலபர சாத்தியினால் உலகம் எலாம் எனிலே ஒழுக என் உள் ஒழியத் துலகு பரப்பிரமம் ஆகிய சோதியதாய் இலகுவன் நான் எனில் வேறு இல்லையோர் அந்நியமே.
25. தொல்லை உள்ள என் சோதியைச் சத்தமாம் நல்ல அன்பொடு நான் உமக்கு ஒதினேன் ஒல்லை உண்மை உணர்ந்தவர்க்கு உய்பவம் இல்லை இல்லை என்று ஈசன் இயம்பினான்.

சிவ சத்தியின் செயலுரைத்த அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

7. தத்துவ நிசம் விபுதி அத்தியாயம்

1. அநியம் ஆனது அற்று அறிகு வார்கள் பின் செநி உறாத ஆறு திகழும் தேவனாம தனியன் ஆன என் தன்மை ஓதநான் முனிவர் கேண்ம் எனா முதல்வன் ஓதுவான்.
2. சிரந்தனம் ஆய் மிகத் திரம் ஆய் சித்சுகம் தரம்தன் உருவாய விகாரம் ஆய்ச்சதா நிரந்தரம் ஆகி நிட்களம் ஆய் நித்தம் ஆய் பரம்பரம் ஆனது என் பழைய தாமமால்.
3. சங்கான் ஆம் உருத்திரரில் யோகிகளில் சம்பு நான் பங்கம் இல்சீர் வசுக்கள் தமிழ் பாவகன் ஆகின்றேன் நான் மங்கையரில் மலை மகள் நான் வலியவரில் வாயுவும் நான் சிங்க மிருகங்களில் நான் தினகரரில் விண்டுவும் நான்
4. இந்திரன் நான் இமையவரில் இயக்கரில் வச்சிரவணன் நான் சந்திரன் நான் தாரகையில் விரதத்தில் சத்தியம் நான் எந்திரத்தில் வில்லு நான் இலங்கிய சாவித்திரியாம் மந்திரம் நான் மந்திரத்தின் மாதவரில் வசிட்டன் நான்.

5. ஞானம் அதில் என்னுடைய ஞானம் நான் நன்று ஆன யானை அயிராவதம் நான் ஆச்சிரமத்து இல்லறம் நான் காணம் உறு பறவைகளில் கருடன் நான் கதி அதனில் ஈனம் இலா முத்தி நான் இராக்ககதரில் நிருதி நான்.
6. எண்ணுமதில் காலம் நான் எல்லை இலா மாயை பல பண்ணும் அவர்களில் அரிநான் பாசத்தின் மாயையும் நான் புண்ணியமாம் தீவுகளில் புட்கரம் நான் பூதத்தில் விண்ணுநான் தத்துவத்தின் மிருத்தியும் நான் ஆகின்றேன்.
7. சித்தர்களில் கபிலன் நான் தேசங்கள் தனில் பிரமம் அத்தன் ஆம் ஈசர்களில் மகேசன் நான் மறைகள் தமில் உத்தம ஓங்காரம் நான் ஊர்களில் வாரணாசி நான் தத்துவ ஞானிகள் தம்மில் சதுர்முகன் நான் ஆகின்றேன்.
8. கர்ப்பங்களில் மா கர்ப்பம் நான் கணேசர்களிலே விநாயகன் நான் சர்ப்பங்களிலே அனந்தன் நான் சாயம் பவுநான் மனுக்களிலே வெற்புக்களில் மா மேரு நான் விசுவ கர்மா நான் எனலாம் சிற்பம் செய்ய வல்லவரில் சேனாபதிகளில் குகன் நான்.
9. ஏவலாளர்களில் இராமன் நான் அசுரர் தங்களில் பிரகலாதன் நான் மேவலார் அகல வெல்லும் வீரர்களில் வேளும் வீரபத்திரனும் நான் தாவுஇல் சாமமறை தன்னில் அத்தின்மிகு சேட்ட சாமமது தானும் நான் ஓவுஇலாது அடைவிலே சுழன்றிடும் உகங்களில் கிருத யுகமும் நான்.
10. தக்க பிரசாபதி தம்மில் தக்கன் நான் எக் கணங்களினும் விக்கின விநாயகன் நான் வியாதன் நான் மெய் முனிவர்களில் தொக்க சூத்தங்களில் புருட சூத்தம் ஆவேன் நான் சோதி மிக்க விஞ்சை யாவையினும் தன்னை அறியும் விஞ்சை நான்.
11. ஒன்னலர்த் தெறும் ஆயுதங்களில் ஓங்கு வச்சிரம் ஆவன் நான் பன்னும் எவ்வுலகங்களில் பரமேசரில் பரமேசன் நான் இன்னும் இங்கு உலகில் சிறந்தன யாவை மற்று அவை என்னது ஆம் மன்னு சோதியில் வந்து உதித்தன என்னவே மனம் வைம்மின் நீர்.

12. எந்தப் பிராணிகளும் பசுக்கள் என்னப்படும் இங்கு அதிபதி யான் பந்தப் படுக்கும் என் மாயா பாசம் அதனால் பசுபதியாய்த் தொந்திப்பது வீழ்ப்பது ஆம் இத்தொழில் என் விளையாட்டு எனை அன்றி இந்தப் பசுக்கள் கட்டுனர்கள் இல்லை அவிழ்ப்பார்களும் இலதால்.
13. ஊறது ஆம் போகமே ஊட்டி விட்டிடப் பேறது ஆய் உயிர்களைப் பிணித்த மாயை தான் கூறது ஆம் கணங்களால் கூறப்பட்ட நால் ஆறது ஆம் பாசம் அது அறியக் கூறுவாம்.
14. மனம் புத்தி மமத்துவம் வான் வளி தீ நீர் மண் எட்டு முனை உற்ற பகுதிகளாம் மூக்கு விழி செவி நா மெய் பனவு உற்ற வாய் கை கால் பாயுறு உபத்தம் சத்தம் தனு உற்றல் உருச்சுவை நாற்றங்கள் எனும் தத்துவம்.
15. ஆக இவை இருபத்து மூன்று இவற்றுக்கு ஆதிதான் ஆகி அநாதியது ஆகி அகிலத்தின் காரணமாய் மோக சமுசய குணமாய் முதற் பகுதி தெரியாமை ஏகமுமாம் தத்துவங்கள் இருபத்துடன் ஈர் இரண்டாம்.
16. ஒத்த முக் குணங்களாம் பகுதி உத்தமம் சத்துவ ஞானமாம் தமம் அஞ் ஞானமாம் மத்திமம் கலப்பது ஆம் மற்று இம் மூன்றையும் புத்தியின் விகாரமே புலப்படுத்துமால்
17. தரும் பாவம் இரண்டு உள தப்புதற்கு அருமை ஆகிய பாசமது ஆகிலும் இருமை ஆதரவு இன்றி எனக்கு நேர் கரும் முத்தியின் காரணம் ஆகுமால்.
18. அறியாமை காமம் வெறுப்பு ஆம் ஆசை அகம் செறிதல் பொறியாகப் புகுந்து ஒருவர் போக்க அரிய பாசம் இவை முறியாத வினைத் தளையால் முடிச்சிட்டே என் மாயை பிறியாது என் பால் உளது ஆம் பிறவிகளுக்கு அடியாக.
19. பின்னிய பகுதியாம் பிரதான மாயையும் மன்னிய புருடனும் மானும் ஆதியாய்த் துன்னிய விகாரமும் தொல்லை ஈசனில் அன்னியம் இன்மையால் அவனே ஆகுமால்

20. அவனே பாசம் அவனே கட்டுண்டு அவனே கட்டும் அதிபதியும்
அவனே பசுக்கள் ஆகின்றான் அனைத்தும் ஆகி உள்ளானும்
அவனே அவனை ஒருவர்களும் அறிவார் இல்லை அனைத்திற்கும்
அவனே அநாதி புருடன் என அவனை அறிவார் அறைகுவரால்.

தத்துவம் நிசம் விபுதி நிறைவுற்றது.

8. பிரபஞ்ச சர்வ காரண புராண புருஷப் பிரதிபாதந அத்தியாயம்

1. வருந்தியும் மறைகள் ஈறு அறியும் மன் உயிர்
இரும்பவக் கடல் கடந்து ஏற உய்ப்பதாம்
திருந்திய ஊர்வது செப்ப இன்னமும்
அருந்தவர் கேண்மின் என்று அருளிச் செய்குவான்.
2. பகருபரம் ஈசன் வெறும் ஒருவன் ஈறு இல்
பரமன் எனும் ஆதி பகவன் நான்
நிகரில் அழியாத பிரமமயம் ஆகி
நிமல நிலையோ என் ஒழிவு உறாக்
ககன வடிவான பிரமம் எனில் யோனி
கருவை உற மேவி விடுவன் நான்
அகில சகம் ஆக அறிவு அரும் என் மாயை
எனை இதயன் ஆகி அமருமால்.
3. சென்ம ஆதியது ஆம் பகுதி புமான் சிறந்த மான் பூதாதி மானம்
தன் மாத்திரைகள் பூதங்கள் இந்தியங்கள் சமைத்ததனால்
பொன் மால் இரவி பல கோடி போலும் அண்டம்
என் மாசத்தி எல்லை இலா உயிரும் உளதாய் இழைத்திடுமால்.
4. எந்த யோனியில் பிறப்பார் யார்க்கும் தாய் என் மாயை
தந்தை யான் என அறிவார் சனை வினை தப்புவரால்
எந்தை யான் எனை அறியாது இருப்பவர் என் மாயையினால்
பந்தமாம் யோனி தொறும் உற்பவித்து இறந்து பதைப்பர்களால்.
5. பாங்காய விச்சை கட்டும் பகர்பூதம் அனைத்தினுக்கும்
ஈங்கு ஆரும் இலர் இறைவர் என்னை அலால் யானே ஆம்
நீங்காத அதிபதியாய் நின்று உலகம் படைக்கின்ற
ஓங்கார உருவான பிரமன் என உள்ளேனும்.

6. பொன்றுகின்ற பொருள்கள் தொறும் பொன்றாதே புரையறநான்
நின்றது அறிந்து அவன் என்னை நேராக அறிகின்றான்
அன்றியும் இங்கு அவன் தன்னைத் தன்னாலே அறிந்து அழியாது
என்றும் உள பரமபத இன்பம் அடைந்திடு கின்றான்.
7. சங்கை அறத் தத்துவங்கள் தன்னுடைய நுண்மையும் என்
அங்கம் என மொழிகின்ற ஆறினையும் அகிலத்தின்
பங்கம் அறு பகுதியும் அப் பகுதி விநியோகமும் என்று
இங்கு எனது நிலை அறிந்தான் என்னை அடைந்திடு கின்றான்.
8. இறைவனுக்கு அனாதியாய் இலங்கு போதமும்
அறிவது முழுதையும் அனந்த சத்தியும்
நிறைவொடு சுதந்தர நித்த சத்தி என்று
அறைவர்கள் அறிபவர் ஆறும் அங்கமாய்.
9. நுண்ணிய தத்துவங்கள் என நுவல்வன தான் நுகர் சீவன்
வண்ணம் இலா மனமொடு தன் மாத்திரைகள் மற்று எதுக்கும்
எண்ணுவதாம் இவை அடியாம் யாதினுக்கும் காரணமாய்ப்
பண்ணுவது பகுதி அதன் விநியோகம் பந்தமதாம்.
10. ஆரணம் அந்த உண்மையில் கரப்பது
ஆகும் என்று அரைந்திடப் பட்ட
ஓரண இன்றி உள்ள எப் பொருட்கும்
யோனியாது ஒன்று அதி இவ் உலகின்
காரணம் அந்தப் பகுதியில் அதனைக்
கடந்து மேல் ஆகும் ஒன்று ஆன
பூரணம் ஆன மகேசன் என்று உரைக்கும்
பொய்மை தீர் பரமன் ஆம் புருடன்.
11. மோகம் ஆம் உலகம் முற்றினுக்கும் ஒரு
மூலம் ஆன தெரியாமையும்
போகும் ஆசெயும் விருத்தியும் பொருள்
அனைத்தையும் தரு புராணனாய்
ஏகன் ஆகி இறை ஆகி வானம் என
எங்கும் உள்ள பரம் ஈசன் ஆம்
யோகியாய் உள ஒருத்தனே என
ஒருக்கி மாமறை உரைக்குமால்.
12. பாகம் என்பர் பகுதிப் பரமனோடு
ஏகம் என்பர் சிலர் அணுவுக்கு அணு
ஆகி மற்றதும் அப்படி ஆம் என்பர்
யோகி உள்ளது எலாம் என்பது உண்மையாம்.

13. என்னை உற நினைப்பவரில் எங்கேனும் ஒருவன் அவன் தன் மதியைக் கடந்து அருளால் தன் இதயக் குகை தன்னில் பொன் மயமாய்ப் புராணமாம் புருடனாய்ப் பொருந்தும் எனில் அந்நியமது அற அறிவான் அவன் பரமத்திடை யடைவான்.

பிரபஞ்ச சர்வ காரண புராண புருஷப் பிரதிபாதன அத்தியாயம்
நிறைவுற்றது.

9. மாயா விகார அத்தியாயம்

1. நின்மலமாய் அவிகாரி வேறுபடா நிட்களனாய்ச் சின்மயனாய் நித்தன் ஆம் சிவனே நீ செகத்தான தன்மையினை அருள் என்னத் தபோதனர் ஓர் தனை ஒழிய இன்மையினால் அப்பரிசை இன்னம் அவர்க்கு எடுத்துரைப்பான்.
2. என் ஒழிய இல்லை சகம் யான் அவ்உரு அல்லேன் உன்னில் ஒரு மாயை உலகுக்கு முதல் ஆகும் ஞன் உருவம் ஆன எனை அன்றி அது நாளும் தன் இயல்பினால் நிகழ்வு உறத்தகுவது அன்றால்.
3. யாது ஒன்று ஒருவராலேனும் அறியப்படாத இயல்பு ஆம் என் ஆதி முடிவு இன்றிய சத்தி அந்த மாயை அதனாலே பேத உலகம் உண்டாகிப் பிறங்கும் அதனால் பிறர்க்கு என்றும் போதப் படாத என்னால் ஆய் உள்ள பொருள் இப் பொருள் எல்லாம்.
4. சோதி ஆனந்தம் ஆகும் தோன்றிடா வேறே தொல்லை ஆதி காரணமாம் என்றே அறைவர்கள் அறிய ஒன்று ஆய் நீதியாய்ப் பரமானந்த மிலமாம் பிரமம் நானே போதியா என்னில் வேறு உண்டு ஆவது பிறிது ஒன்று இல்லை.
5. அன்றி இன்மை அறிந்தவர் ஆதலால் என்றும் இச்சகம் தானதும் யான் என ஒன்றும் ஆகி உலப்பு இல அனைத்தும் ஆய் நிறற்றல் கண்டு இவர் நிச்சயித் தார்களால்.
6. சின்மயானந்த மாய்த் திகழ்கின்றது ஓர் தன்மையாய்ப் பரம் ஆகிய சாந்தம் ஆய்த் தொன்மை ஆன கூடரால் விகாரம் ஒன்று இன்மை யாம் எனக்கு ஏதம் ஒன்று இல்லையால்
7. என் அந்தம் அற்ற ஏக மேனி எண்ணில் பேதம் ஆக்கவற்று

அனந்த சத்தி என்னிலே அவற்றில் மாயை ஆதியா
வனந்த அந்த மாயை ஆன வானிலே மனத்தினால்
நினைந்திடப் படாத அவ்வியத்தம் ஆகி நிற்பான் நான்.

8. சத்தி ஒன்றாலே யான் ஆம் தக் கசாயுச்சம் ஆன
முத்தி உண்டாகும் ஒன்றால் முழுது செல்வமும் உண்டாகும்
சித்தியா நிற்பது எல்லாம் சிதையும் ஒன்றாலே எல்லாம்
நித்தியம் ஆக என்றன் நியமத்தால் நிகழும் அன்றோ.
9. மத்தியமாய்ப் பரஞ்சுடர் ஆம் மண்டலத்தால் மண்டிதம் ஆய்
அத்தகும் அக் கரம் ஆகி அறிவு அரிது ஆம் அநாதி ஆம்
வித்தகம் ஆம் விட்டுவின் மெய்ப் பரமபதம் விச்சை எனும்
சத்தியினால் நிகழும் இது தக்கோர்கள் அறிவுர்களால்.
10. உடுக்கும் ஆடையினைப் போல உலகம் யாது ஒன்றில் குருக்கு
நெடுக்கும் ஆகும் நிகிலமும் ஆய் நினைத்தற்கு அரிது ஆம் யாது ஒன்றின்
மடக்கும் வாக்கும் மனம் செல்ல மாட்டாமையினால் பவக்கடலைக்
கடக்கும் பிரம ஆனந்தம் கண்டான் நடுக்கம் காணானால்.
11. ஈனம் செய்யும் அஞ்ஞான இருளைக் கடந்து மேலான
பானம் தனக்கே உளது ஆன பரம ஒளியாம் பரம்பரனை
ஞானம் தன்னால் வேறு அறவே நான் என்று அறிந்த நல்லோன் அவ்
ஆனந்தம் அதாம் பிரமமயம் ஆகி வீடே அடைகின்றான்.
12. ஒப்பது மிக்கது குறைந்த ஒன்றுதனை ஒழித்து இல்லாது
எப்பொருள் எவ் ஒளிகட்கும் எவ்வளி தான் ஒளி ஆகும்
சிற்பரம ஆகாயத்தே திகழ்கின்ற அது தெளிந்த
அப்பெரியோன் ஆனந்தமாய்ப் பிரமம் ஆகின்றான்.
13. உலகங்கள் முழுதும் தன் உளது என்ன உளதாய்
அலகு இன்றி அழிவு இன்றி அமிர்து ஆய்
எலை ஒன்றும் அற நின்ற பர இன்பம் இதிலே
நிலை நின்ற அவன் நின்ற நிலை என்றும் அழியான்.
14. புன்மய கோசம் உள் புக்கு ஒளிக்கு உளே
நன்மையது ஆகிய ஞானக் கண்ணினால்
சின்மயமாய்த் திகழ் தேசை நோக்கிய
தன்மையால் வியோம நல் தாமம் காண்பரால்
15. அப்பரம் தன்னைத் தன்பால் அனுபவித்து அனுபவித்தார்

எப்படிக்கண்டார் உள்ளத்து இலங்கு மா முனிவர் அந்தச்
செப்ப அரும் இன்பம் ஆய்த்தன் தேசினால் திகழ்ந்து தன்னோடு
ஒப்பு அறும் அவனே யார்க்கும் உம்பன் என்று உணரப் பட்டான்.

16. எங்கும் உள்ள ஆய் இறை ஆய் ஏகன் ஆய் எல்லாப் பூதங்கள்
தொறும் மறைந்து இருக்கும் தன்மையன் ஆய்ச் சராசரங்கட்கு
இங்கு உயிராய் உள் ஆகும் இறைவன் ஒருவனையும் அறிந்து
அங்கு அடைவார் சாந்தியினை அடைவர் அல்லாதவர் அடையார்.
17. முகமொடு கிரிவம் தன் முடிபதம் முடிவு இன்றாய்க்
குகை முழுதினும் நின்றே குறைவு அற உலகு எல்லாம்
அகம் ஒடு புறம் மேவுற்று அழிவு அறும் நிலை ஆகும்
பகவனில் அயல் ஆகப்படுவது ஓர் பொருளின்றால்.
18. மாசுடை மனத்தர் தம்மில் மறைப்பது ஆய் மாசிலாத
தேசடை யோகிகட்கும் தெரிந்திடப் படாத தான
ஈசன் நான் எனது ஆம் ஞானம் இப்படி அருளினாலே
பேசினன் உங்கட்கு என்று பெருந்தகை அருளிச் செய்தான்.

மாயா விகார அத்தியாயம் நிறைவுற்றது

10. தத்துவ தரிசன அத்தியாயம்

1. துக்கரம் குறியில் குறி தூக்க தூசனை தெரியில்
அக்கணம் சகல உலகத்தின் அங்குரமும் அது அவ்
அக்கரம் பரமபதம் அப்பரஞ் சுடர் பிரமம்
நிர்க்குணம் பரவெளியில் நிச்சயம் பெற நிகழும்.
2. ஒப்பு அரும் பரதத்துவத்து ஒப்பிடும் சுருதிக் கலை
கப்பு அறும்படி புத்தியில் கற்பிதங்கள் கழற்றி மெய்த்
தப்பு அரும் தவர் சித்தம் மெய் தற்பரம் தனில் அற்றது இங்
அப்ரம் பிரமத்தினுக்கு அத்தை லிங்கம் எனப்படும்.
3. அறிவினில் பிறிது எல்லாம் அறிவு எனல் அறிவு ஆகும்
பெற அரிது இதில் அல்லால் பிறிதினிலே வெளி நில்லேன்
பிறவியது அறுஞானம் பெற அரிது அதனாலே
மறவியது உறும் மாயா மயல் அலது இலை எல்லாம்.

4. நிம்லம் ஆகி நிரஞ்சன மாய் வேறு
இன்மையது ஆய விகாரம் இதாம் இத்
தொன்மையது அகீய சூக்கும் ஞானம்
என் மலம் இல் உரு என்பர் அறிந்தோர்.
5. யோகினில் உளம் என்பால் ஒரு படி உற வைத்தே
ஏக என் நிலை கண்டார் அவர் எனது இயல் கண்டார்
பாகமது அறும் ஒன்று பல உருவமும் நானே
ஆகவும் எனை அன்பால் அறிஞரும் அயல் அன்றால்
6. பேறு உறு பிரமானந்தமும் அது பெறு தாமும்
வேறு உற அறிகின்றார் அவர் விழி மறைகின்றார்
கூறு அற அவிகாரம் கூடிய இறைதாம் ஆய்
ஊறு அற உணர்கின்றார் உண்மையை உணர்கின்றார்.
7. பங்கம் இல்சீர் பரனுடையது ஆதித்தன் பான்மையினை
இங்கு ஒருவர்க்கு அறிவு அரியது ஆகியது அவ் வியத்ததை
எங்கும் உளது ஆய்த்தம் பால் இலங்கிய பேர் இன்பத்தைத்
தங்களிலே நிலை பெற்ற சாந்தர் அடைந்து இருப்பர்களால்.
8. மெய்த்தக வீடு இது விமலமாய்ப் பரி
சுத்தம் அது ஆகி நிர்த் தொந்தமாய் ஒரு
பெத்தம் இல் பிரம ரூபத்தில் பேதியா
உத்தமம் எனது சாயுச்சம் என்பரால்.
9. ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இலதாது ஒன்று
ஏது இது எனில் பரம் ஈசன் ஆன நான்
நீதியில் எனை அறி நின்மல நித்தன் ஆம்
பேதம் இல் எனைப் பெறும் பிறவி பின் பெறான்.
10. தபனன் ஒளி பெருகு இரவி சசி உடுமின் அடையச்
சிவன் நிகழ்வு இல் நிகழ்வு பெறச் சிறிதும் இவர் நிகழார்
அவனுடைய ஒளி கொடு ஒரு ஒளி திகழும் அசையா
இவனது ஒளி சிறிது பெறில் இவர் நிகழ்வு பெறுவர்.
11. உதியாமல் என்றும் ஒழியாமை நின்ற
ஒளி ஆகி என்றும் உளது ஆய்த்
திதி ஆய் நிறைந்து தெளிவு ஆகி அங்கு ஓர்
செயல் ஆனது இன்றி அருளான்
மதியாளர் தங்கள் அகம் ஏய அகண்ட
வடிவாய் நிகழ்ந்த வடிவே

பதி ஆகி என்றும் அழியாமை நின்ற
படி ஆகி நின்ற பரன் நான்

12. நித்தம் அனந்த நிட்கள இன்பம் நிமலம் சற்
சித்து அமுதம் தற் சிவம் எனும் வேதத் திரள் எல்லாம்
சுத்தனை அந்தச் சுருதியின் அந்தத் துணி நெஞ்சத்து
உத்தமர் தம்தம் உளமது உணர்ந்தார் ஓம் என்றே.
13. தார் ஆகாயம் பவனம் புத்தம் அனல் அல்லன் நீர் ஆதாரன்
ஓராது ஆன பிராணாதி எல்லாம் வாயுவின் உரு அல்லன்
ஓர் ஆகாசன் மனம் புத்தி உறும் ஒரு சேதனம் அவன் அல்லன்
பார் ஆகாச யோகத்தில் கேவலன் ஆகும் பரம் ஈசன்.
14. எல்லாவே தத்தும் மறைந்து இருப்பது வாய் யாவர்க்கும்
சொல்லாத பரஞானம் உங்களுக்குச் சொன்னேன் நான்
நல்லான் இப் பரயோக ஞானத்தாலே நலிவு ஒன்று
இல்லாத இடத்த அடைவான் என இயம்பி அருளினான்.

தத்துவ தரிசன அத்தியாயம் நிறைவுற்றது

11. யோக அத்தியாயம்

1. இடர்ப் படு பிறவி தீர்க்கும் யார்க்கும் எட்டாதது ஆகி
உடைத்தனது ஒளியினாலே ஒளிர்வது ஆய் உள்ள ஞானச்
சுடர்த்திரு உருவம் ஆன சொருபனை யாது ஒன்றாலே
கிடைத்திடும் அந்த யோகம் கேண்மின் என்று அருளிச் செய்தான்.
2. யோக எரிஓர் இமைப்பிலே யாது வினையும் எரிப்பதாம்
தேகம் ஒழியும் இம் முத்தியே சேரும் உணர்வு சனிப்பதாம்
யோகம் உணர்வை ஒழித்து உறா யோகம் ஒழியவும் உணர்ச்சிதான்
ஆகுது அலஈது உளத்துளான் யாவன் அவனை அளிப்பன் நான்.
3. ஒருகால் இருகால் முக்கால் மற்று உள்ள காலம் உள்ளத்தை
வருகாதலினால் யோகத்தே வைப்பார் மகேசேர் எனப்படுவார்
அரிது ஆம் இதனை மாயோகம் அபாவ யோகம் என அறிஞர்
இருபாலாக இயம்புவர் அவ் இரண்டும் இருக்கும் படிகேண்மோ.

4. தான் நினைவும் ஆறு அரிய தத்துவம் யாது ஒன்றால்
நிகழ்வது ஆகும் அது அபாவம் எனும் யோகம்
வான் இயல்அது ஆகி ஒரு வத்துவும் இலாதாம்
சூனியம் அது ஆக அறிகின்றனர் தூயோர்.
5. மயல் இலா யாதில் ஒரு மலம் இலாது
ஆன சுகவடிவது ஆம் மாசு இல் ஒளியாம்
அயல் இலா ஏக எனை அயல் எனாது ஏகம்
என அறிகை மாயோகம் அது ஆம்
முயலும் ஆறு ஆசை என முடிவு இலா நூல்கள்
பல மொழியும் யோகாடவி எலாம்
இயல் உறாதாம் அரிய இதனில் சோடசியும்
இசை உறாது ஆகும் இயல்பால்.
6. சுத்தம் ஆய் என்னைக் கண்டு எத் தோற்றமும் தோன்றாது ஆன
உத்தம யோகம் எல்லா யோகிலும் பரம யோகம்
அத்திரம் இன்றி என்னை ஆயிரம் கோடி காலம்
சித்தமது ஒருக்கி நாளும் சிந்தையில் திகழக் காணார்.
7. சுத்தம் ஆய் என்னைக் கண்டு எத் தோற்றமும் தோன்றாது ஆன
உத்தம யோகம் எல்லா யோகிலும் பரம யோகம்
அத்திரம் இன்றி என்னை ஆயிரம் கோடி காலம்
சித்தமது ஒருக்கி நாளும் சிந்தையில் திகழக் காணார்.
8. தருக்கு இலாத பிரமச்சரியம் மெய்
உரைக்கை கள்ளம் ஒழிகை இன்னா செயாது
இருக்கை யாது ஒன்றும் ஏறாமை என்று இவை
சுருக்கம் ஆகயமம் என்று சொல்வரால்.
9. மனத்தால் வாக்கால் காயத்தால் வாதையாவது யாதேனும்
அனைத்து ஆர் உயிர்க்கும் செய்யாதது அகிம்சை ஆக அறிக இது
தனில் தான் பரம் ஆம் தருமம் இலை சாரும் இன்பம் தானும் இலை
எனைத்துஆம் விதியில்உயிர்க்கு இன்னா செயினும் அதுவும் இனிதேயாம்.
10. உள ஆறு உரை செயல் தான் உரை செய்யும் ஆறு ஒழுகுதல் தான்
வளவாய்மை அது என நாடினர் மதியால் மிகு முதியார்
அளவு ஆர் அகிலமும் வாய்மையில் உளது ஆதலின் அது தான்
உள வாசக வினையால் உடையவன் யாவையும் உடையான்.

11. மறைவினில் ஆகினும் வலியினில் ஆகினும்
பிறர் பொருள் வவ்வுதல் பெரிய கள்ளமாம்
கறை உறும் அரிவையர் திறம் கனாவிலும்
பிறழ்வு அற மறப்பது பிரம சாரமாம்.
12. அரந்தை முழுந்திட ஆபத்து அடைந்திடினும் அன்பாலே
இரந்து ஒருவன் ஈந்திடினும் ஏராமை ஏராமை
வருந்தி மனத்து ஆசை அற மடக்குவான் மாசு அற்ற
நிரந்தரமாம் இயமம் இவை நியமம் இனி நிகழ்த்திடுவாம்.
13. படர் தவம் வேத நூல் பயிறல் பத்தியால்
கடவுளை வழிபடல் கருதி நெஞ்சினோடு
உடல் உறு தூய்மை சந்தோடம் ஓங்கிய
சுடர் மிகு நியமமாய்ச் சுருங்கச் சொல்வரால்.
14. பவம் ஆர் நோவு கெட நோன்பு பலவால் ஆக்கை மெலி விக்கை
தவம் ஆகுவது வேதாந்தம் சதருத்திரியம் தாரகம் ஆம்
சிவம் ஆகிய மந்திரம் பலவின் செபம் அத்தியாயம் சிறந்துள்ள
அவம் ஆனது இலா அதன் பேதம் அறிவார் அறையும்படி கேண்மோ.
15. வாசிகம் உபாஞ்சு மாந்தம் என்றும்
அதில் ஓர் ஒவ் ஒன்றினுக்கு ஒன்று
தேச உடைத்து என்று செப்பினர் பிறர்க்குத்
தெரியவே செபித்திடும் செபம் தான்
வாசிகம் உபாஞ்சு வாயிதழ் அடித்தல்
மாத்திரம் மாந்தம் அடங்கி
ஆசு அறச் சிந்தை செய்தல் ஒன்றினுக்கு ஒன்று
ஆயிரம் அடங்கு நல்லனவாம்.
16. கூடின கொண்டு அலம் பாவம் கூடல் சந்
தோடம் என்று அறிஞரால் சொல்லப் பட்டதால்
ஆடு உறு தூய்மை தான் அகம் புறம்பு உள
தோடமது இரண்டையும் துடைத்தல் என்பரால்.
17. தோயமும் மண்ணுமாக் கொண்டு சுத்தமாக்
காயம் மேவிய மலம் கழுவப் பட்டதாம்
வாய்மைய முதலது ஆம் மனத்தினால் செய்யும்
தூய்மையை உள்ள நல் தூய்மை என்பரால்.

18. கந்தம் நல் மலர் கொடு காய பூசனை
வந்தனை செயல் புகழ் வாக்கின் பூசனை
பந்தனை அறநம் பத்தியால் செய்யும்
சிந்தனை நியதமும் சிவன் தன் பூசையே.
19. புராதனர் ஓதிய இயம நியமங்கள் புகன்றன மேல்
பிராணனதின் யாமமது பேசு பிராணாயாமம்
விராவி உடல் உறும் வாயு விளம்புவுர்கள் பிராணன் என
நிரோதனமே செயல் அதனை நித்தலும் மாயாமந்தான்.
20. மந்தம் உத்தமம் மத்திமம் என்றும் இங்கு
அந்த நல் உயிர் யாமம் அறிபவர்
சந்தம் உற்ற சகற்ப அகற்பம் ஆய்ச்
சிந்தை உற்று இரண்டு ஆகவும் செப்பினார்
21. மந்தம் ஆறு இரு மாத்திரை மத்தி மோத்தமங்கள்
அந்த எல் இரட்டு இரண்டுடன் மாத்திரை அடக்கல்
கந்தம் வேர்ப்பு உறும் கம்பனம் கிளம்பு கை இவை
ஆனந்தமாச் செய்யும் இன்றினுக்கு ஒன்று நன்மையதாம்.
22. அகற்பம் அல்லது ஆம் மந்திரம் அகத்திலே
ஆன ஆயாமம் தான்
சகற்பமாம் வியாகிருதி யோங்காரம் சா
சித்திரி தனை முக்கால்
வகிக்கும் எல்லை ஆம் இடம் வலம் வழங்கிய
வாயுவை வலமாக
முகக்க என்று அறிந் தவர் யோகத்திலே
முயன்றிட மொழிந்தாரால்.
23. ஏசது உறாமல் இடத்தில் வழங்கு கை
மாசது உறாமல் வலத்தினில் வாங்கு கை
ஆசு அது அறத்தி தியாக அடக்கு கை
ரேசக பூரக கும்பகம் என்றார்.
24. இந்தியம் மீட்சி தானே இசைந்திடும் பிரத்யா காரம்
சந்தரம் இதயம் நெற்றி கபாலம் நாபிகளில் ஒன்றில்
சந்ததம் சிந்தை வைக்கத் தாரணை தரித்தது ஏக
சிந்தனை ஒழுங்கு ஒன்றோடே சேர்ந்தது தியானம் ஆமே.

25. ஓதும் ஆலம்பனம் ஒன்றும் இன்றியே
போதமும் போதகப் பொருளும் என்று உணர்
பேதமது அன்றியே இருந்து பெற்றி நல்
சாதனம் ஆகி சமாதி என்பரால்.
26. தாரணை ஆயாமத்தில் தகுதி பன்னிரு மடங்கு ஆம்
தாரணை தன்னில் தியானம் தானும் அப்படியே நன்றாம்
தாரணி தன்னில் ஞான சாதனம் ஆம் சமாதி
ஏர் அணி தியானம் தன்னில் ஏற்றம் இப் பரிசே என்பர்.
27. விவத்திதம் பெற்று இருக்கை விரைந்து எழும்
கவற்றி தீர்வு உறக் கற்பித்த ஆதனம்
அவற்றின் எல்லை அறைவு அரிது அந்த நல்
சுவத்திகம் பத்மம் யாதினும் துய்யவாம்.
28. இரு துடைமேல் ஈர் அடியேனும்
பரம இருப்பது பதுமமது ஆகும்
ஒரு பதம் மேலே ஒரு பதம் வைக்க
அருவ இருப்பது மத்திமம் ஆகும்.
29. தடித்த ஊரு சானுக்களின் சந்து உற
மடித்த அந்தரத்து உள்ளே மறை வைத்து
அடித் தலங்கள் செவ்வே செல ஆங்கு உறத்
தொடுத்து இருத்தல் சுவத்திகம் ஆவதே.
30. நீரினால் செழும்பது ஆன அவ் விடங்கள்
நெருப்பினால் வெந்த அவ் விடங்கள்
ஊரு செந்துக்கள் துற்சனர் துராலர்
உதிர்ந்திடு சருகு புற்று இடங்கள்
கோரமாம் பயங்கள் உள் இடம் இடிந்த
கோயில் நால் சந்திகள் மயானம்
ஆரவாரங்கள் உள் இடம் அசுத்தம்
அலக்கண் ஆம் மனத்தினுக்கு அதனால்.
31. வருத்தம் ஆய் உடலம் வாதையைப் பற்றும்
மனமது நடுநடுங் கிட்டுப்
பொருப்பினில் குகைகள் புண்ணிய தேசம்
கோயில்கள் நதிகளின் கரைகள்
இருப்பு அறும் மனை தான் ஊர்வது கடிப்பது
இன்றி ஏகாந்தமாய் உள்ள
ஒருத்தரும் அறியா இடத்திலே என்னை
உன்னுவான் மனன் ஒருப் படுவான்.

32. உன்ன அரும் யோகம் ஒருப்படுவன் முன்னரே
என் அருள் பெற்ற யோகீசர் தம்மையும்
சென்னியால் விநாயகன் தனையும் தேசிகன்
தன்னையும் என்னையும் வணங்கிச் சாருவான்.
33. தனியில் இருந்து பயம் இன்றிச் சாந்தன் ஆகித் தனக்கு இசையும்
முனிவர் மொழியும் ஆதனங்கள் மூன்றில் ஒன்றிலே மூக்கின்
நுனியைச் சிறிதே கண் விழித்து நோக்கி யாதும் நோக்காதே
இனிய தன்பாலே இருந்த என்னைப் பாவிப்பது யோகம்.
34. பங்கயம் தலைக்கு மேலே பன்னிரு விரலில் கற்பித்து
அங்கு அதற்கு அறம் என் மூலம் அறிவு அது நாளம் ஆகும்
தங்கிடும் செல்வம் எட்டுத் தளம் நிறம் தவளம் ஆகும்
இங்கு தான் வலிவை ராக்யம் எனப்படும் தாது இதன் கண்.
35. சகல சத்தியும் உடைத்தாய்த் தமனிய மயமாய்த் தாரம்
புகலும் எப் பொருளாய் என்றும் பொன்றுறாது ஆகி எங்கும்
திகழ் ஒளித் திரளாய் உள்ள தெய்வமாய்த் தெரிக் கொணாதாய்
நிகழு தற்பரத்தின் நேரே நித்தலும் நெஞ்சை வைப்பான்.
36. மிக்க பரஞ் சுடர் ஆன விமலனையும் விளம்புற்ற
அக்க மலத் தேதனையும் அயல் ஆகா வகை நினைவான்
அக்கரம் ஆம் பரமாகா சத்துவனைத் தான் எங்கும்
ஒக்க நினைந்தே பின்னை ஒன்றும் நினையாது ஒழிவான்.
37. யாவரும் அறிவு அரிது ஆய பாவனை
மேவுற விளம்பினேன் வேறும் இன்னம் ஓர்
பாவனை கேண் மின் முன் பன்னு பங்கயப்
பூவினை உன்னி அப் பூவின் உள்ளது ஆம்.
38. அன்னியம் அற அனலோனைக் காட்டிய
பன்னிய புருடனாம் பஞ்ச விஞ்சகன்
தன்னையே சகல கர்த்தாவாத் தன் உரு
வன்னியின் சிகை யதா மதித்து நோக்குவான்.
39. அவம் அறு புருடன் தன் அகம் உற அற நன்று ஆய்ச்
சிவம் அமலமது ஆகித் திகழ் தரு பரமான்மா
உவமைஇல் பரன் ஆம் என் உரையினில் உணரும் தத்
துவநிலை குலையா அச்சுதம் என மனம் வைப்பான்.

40. அப்பர மான்மா உள்ளே அதனுக்கு ஆதாரம் ஆகி நிற்பதாய்ப் பரமம் ஆகி நிரஞ்சனம் ஆகி உள்ள ஒப்பு அரும் மகேசன் ஏக உருவனாய் உன்னி அந்தத் தற்பரம் தன்னோடு ஒன்றும் தன்மையன் ஆகிச் சார்வான்.
41. சொன்ன தத்துவங்கள் எல்லாம் சோதனை பண்ணிப் பின்னைப் பின்ன தத்துவம் ஒன்று இல்லாப் பிரமம் நான் என நினைந்து பன்னரும் ஓங்காரத்தால் பரமம் ஆம் பரமாய் உள்ள என்னிலே தன்னை வைத்து இங்கு என் மயம் ஆகி உள்ளான்.
42. நலங் கொள் ஞானநீர் ஆடிநல் ஆகுதி துலங்க நீற்றை உத் தூளித்து மந்திரம் இலங்கும் அங்கி முதல் நினைந்து ஈசனைப் புலங்கொள் சோதியின் புஞ்சமாய் உன்னுவான்.
43. ஆசிரமம் மேல் இல் அதி ஆசிரமம் ஆகத் தேசுதரு மாமறையின் ஈறுகள் தெரிந்தே பாசுபத யோகு பசு பாசம் அற நேரே பேசினன் இது ஆரும் அறியப் பெறும் அது அன்றால்.
44. பிறிதும் அறும் எனது சாயுச்சம் பேறு அது ஆம் மறை பொருள் கேவலம் வழங்கிடார் இது அறம் முயல் அந்தணர் தம்மில் அன்பரில் துறவு உறு பிரமசாரி கட்கும் சொல்லலாம்.
45. பரியும் அகிம்சைப் பழிதீர் பிரம சரியம் தவம் தரு சந்தோடம் உண்மை உரிய பொறை தூய்மை உண்டு என்று இருக்கை அரிய விரதத்துக்கு அங்கங்கள் ஆமால்.
46. எண்ணிய இவற்றில் ஒன்று ஈனன் ஆனவன் தண்ணியன் ஆதலால் தன் நழுவினான் புண்ணிய வினையினோர் பொருந்த என்னையே கண்ணிய விதம் எஞ்சாமல் கைக் கொள்வார்.
47. ஏசு இல் இந்த விவ் யோகால் எனை அடைந்து ஆசை கோபம் பயம் அற்ற ஆன்மராய்ப் பாசம் அற்று எனைப் பாவித்த பாவத்தால் ஆசு இல் என் மயம் ஆனார் அநேகரால்.

48. எப்படி யார் நினைந்து அடையவர் யான் அவர்க்கு
அப்படி யான் நிகழ்ந்திடுவன் ஆதலால்
ஒப்பு அரம் ஞான மெய் யோகு உளத் தூனைத்த
தப்பு அரும் பூசனை செயவே தக்கதாம்.
49. பொய்யில் பத்தி யால் துறவால் போதம்
பொருந்தும் புந்தியினால்
செய்யும் பூசை யேபூசை செய்யும் தொழில்கள்
எல்லாம் விட்டு
ஐயம்பண்ணி உண்டு ஒன்றும் ஆசைப் படாதார்
எனை அடையும்
உய்யும் பரிசு மறைந்த பொருள் உங்கட்கு
இரங்கி உரைத்தன்னால்.
50. பத்தியை என்பால் உடையான் எவ் உயிர்க்கும் பரிவு உடையான்
ஒத்த நலம் தீங்கு அடையான் ஒடுங்கிய உள் எமது உடையான்
புத்தி மனம் என்பாலே பொருந்திய பாவனை உடையான்
எத்தனையும் பொறை உடையான் யாவனினும் எனக்கு இனியான்.
51. பன்னிய யோகு ஒழிவு இல்லான் பற்று இலான் பாவகத்து ஓர்
இன்னலினால் ஆரம்பித்திடுவதூ உம் ஒழிவது இலான்
தன்னை வெருவுதல் ஒன்றால் தான் வெருவல் தான் இல்லான்
என்ன துயான் என இல்லான் என்றும் எனக்கு இனியான்.
52. துயர் உறாத சந்தோடம் மேவியே
செயல் எலாம் உதாசீனன் ஆகியே
அயலர் ஆயினார் அன்பர் இன்றி வாழ்
இயல்பினான் எனக்கு இனியன் ஆயினான்.
53. துதியில் நிந்தையில் துல்லியன் ஆய் எனில்
திதி அடைந்து சினம் செருக்கு இன்றியே
மதியின் ஒன்றினும் வாஞ்சை உறாது உள
அதிக வான் எனக்கு என்றும் மெய் அன்பினான்.
54. வாடல்இல் முகமுது மலர்ச்சியும் மவுனம் நல்
பீடுஉறு வித்தகம் பெற்றதோடு அலம்
கூடுதல் இனியவை கூறலின் யாவரும்
நாடு அரும் நிலை உடையாவர்க்கு நல்லன் நான்.

55. எத் தொழில்களும் செயினும் என் அருளினால் என்
பத்தர் பரமப்பதம் அடைந்திடு வராலே
தத்துவமும் வைத்து எனில் எனைச் சரணம் ஆக
நித்தமும் நிராசையை அடைந்து நினை கிற்பார்.
56. அடங்கு மனன் ஆய்ப் பயன் ஒன்றில் ஆசைப் படாதான் அளவு அற்ற
விடம் கொள் வினைகள் செய்தாலும் வீடே எய்தும் ஆதலினால்
உடம்பு காணா நல்யோகி உண்டாம் வினையால் ஒருகாலும்
இடும்பை அடையான் ஆசைப்பாடு இல்லான் எனையே அடைந்திடுமால்.
57. துற்றுவரு தொந்து வமயக்கு அவை துடைத்துப்
பெற்றதொடு அமைந்து என் அருள் பேறுஉற நினைந்தே
உற்ற கருமங்கள் வினை என்ன உரை செய்யார்
கற்றவர்கள் வீடு அது எனவே கருது ன்றார்.
58. என்னையே நினைந்து எனைப் பணிந்து எனை அருச்சித்து என்
தன்னையே அறிந்து அவன் எனை அன்றியே சாரான்
பின்னி யாது அப் பெருந்தகை இருந்து இடம் தனில் என்
சென்னியால் சுமந்து அவர்க்கு வேண்டுவது செய்குவனால்.
59. என் பதத்தை விட்டு இதை தேவதைகளைக் காமித்து
இன்பம் வேண்டினர் தாமும் இங்கு இதனை எய்துவரால்
அன்பினால் அருள் மூர்த்தி வேண்டினர்களும் அவர் பால்
பின்பு வந்து எனை அறிந்து நல் முத்தியே பெறுவார்.
60. சாமவர் எந்தக் கடவுளும் சாவு இல்லாது என்
தாமமது ஆம் என்று என்னை ஒழிந்தார் தமை விட்டு அன்
பாம்மகவு ஆதிச் சுற்றமும் விட்டு என் என்பால் அன்பு
ஆய் மரணாந்தத்து அளவும் இலிங்கத்து அருச்சிப்பான்.
61. எந்தப் பதமும் காதல் இலாதே லிங்கத்தே
வந்திப்பவன் ஞானாத்மகம் ஆகி மயலற்றோன்
சிந்தைக்கு உளது ஆய் எங்கும் தான் ஆம் சிவலிங்கம்
அந்தச் செனனம் தனிலே அறிவால் அடைகின்றான்.
62. பங்கம் இல் பத்தி யோகு மற்று எவரும்
பாவனையால் இலிங் கத்தே
இங்கு எனை இறைஞ்சி இன்ப மெய்ஞ் ஞானம்
எங்கும் ஆம் இலிங்கம் எய்துவரால்
அங்கியில் புனலில் அம்பரம் தன்னில்
அருக்கனில் இனிலன் இந்துவினில்

இங்கு இவை இலிங்கம் ஆரண ஆதியிலே
எனை நினைந்து இறைஞ்சிடப் படுவான்.

63. ஈது எலாம் வெறும் லிங்கம் யமதாம்
ஈது எலாம் லிங்கத்து உள் இருப்பதாம்
ஆதலால் அந்த லிங்கம் எங்கே யங்கே
காதலால் தொழவே கடன் ஆகுமால்.
64. கருத்து இலா மூடர் காட்டம் ஆதிகளில்
காண்பவர் கற்றவர்கள் ஆகாயத்து
அருக்கனில் புனலில் காண்பர் ஆகுதியில்
அருச்சனை செய்யும் அவ்வந்தணர் அவ்
எரிக்கணை காண்பர் எங்கும் ஆய் நின்ற
எனது லிங்கத்தினை நேரே
ஒருக்கிய பரம யோகிகள் என்றும்
ஒழிவு அறக் காண்பர் தம் உளத்தே.
65. நீங்காத காதலினால் நின்மல போதம் பயக்கும்
ஒங்காரம் ஆதலின் நல் உருத்திரியம் தான் ஆதல்
பாங்காக அத்தியயன வான் ஆகிப் பரித்த உடல்
போங்காலத்து அளவு நிரந்தர யோகம் புரிந்திடுவான்.
66. காமரம் எங்கும் காமர் அகன்றார் காசிக்கே
யாம் மரணாந்தத்து அளவும் இருப்பார் அங்கு ஆவி
போம் அளவு உற்றார் போய் வர உற்றார் புரை அற்றோர்
காமரை வென்றார் தாமரை வென்றார் கழல் கண்டே.
67. பொல்லாதவரும் அங்கு ஆவி
போகில் என்னை விடப் போகார்
நல்லார் என்னை அடைவர் என
நவில் வேண்டுவதும் உண்டோ
எல்லா உயிர்க்கும் வீடு அளிப்பன்
என்றால் வினையால் இரங்காத
அல்லா வகை கூடினும் உயிர் விட்டு
அகல்வான் அல்லன் அறிவுடையான்.
68. அரிய மறையில் அரிய மறை
ஆகும் பொருள் ஈது அறிஞர்களால்
தெரிய நினைந்த படி எவர்க்கும்
செப்பப் படாது செய் தவத்தால்
உரிய விரதன் ஆய் அறம் அற்று

ஒடுங்கும் உள்ளத் தொடுபிரம
சரியம் உடைய பத்தனுக்கு
நேரே சாற்றத் தகுவதாம்.

69. இவணமே தனது யோகம் இயம்பித்தன் இடத்து இருந்த
உவணகே தனனை நோக்கி உத்தமர்க்கு உரைத்த யோகம்
இவண் உரை செய்யத் தக்கது இலங்கிய சாந்தி நெஞ்சில்
சிவணிய புதல்வர்க்கு என்றே சிவன் அருள் செய்யல் உற்றான்.
70. முனிவரே உங்கட்கு எல்லாம் மொழிந்திடப் பட்ட ஞானம்
புனிதராய்ப் புதல்வர்க்கு ஆகப் பூசுரர் ஆனோர் கேட்ப
இனியநும் வாயினாலே இப்படி இறப்பும் மீண்டு
செனியமும் ஒழிய நீரும் செப்பும் என்று அருளிச் செய்தான்.
71. இந்த நாரணன் ஈசன் ஆகிய என்னில் வேறு அலன் என்றுதம்
சிந்தையால் நினைவார்களுக்கு உரை செய்த யோகு இது செப்பலாம்
எந்த ஆர் உயிர் கட்டும் இன்உயிர் ஆகும் நாரணன் என்பது ஓர்
அந்தம் ஆதி இலா எனக்கு அருள் ஆனது ஓர் வடிவு ஆகுமால்.
72. ஏதம் உற நாரணனை என்னி லயல் காணும்
பேத விழியாளர் பிறவிப் பிணியறாரே
மாதவனை யான் என நமநத்தி நினைகிற்கும்
போத விழியாளர் பரிபூரணம் அடைந்தார்.
73. ஆதலில் அருச்சிமின் இவ் ஆதி அரி யான் ஆய்க்
காதலொடு காண்மின் மயல் ஆகி அயல் காண்பார்
தீது தருமா நாகு சேர்வுறுவர் தீது ஆம்
நீதி உறு நீசர் இடை யானும் வெளி நில்லேன்.
74. நான் மறை அந்தணர் நாய் வதை செய்து அதன்
ஊன் மிசை கின்றவர் ஒதினர் மூடப்
பான் மையரும் அரியைப் பழியாது அம்
மேன்மை செய் பத்தரை வீடுறுவிப்பன்.
75. மருவற்கு என்னை மனம் வைத்தோன் மாலாம் இவன் என் வடிவு என்றே
பரவிப் பணிவான் என்றே செம்பவளத் திருவாய் மலர்ந்து அருளி
அரவில் துயில் அச்சுதன் ஆகம் அழுந்தத் தழுவ அவ்விடத்தே
கரவுற்று அருள அதிசயமாய்க் கண்டார் மேனி கண்டிலரால்.

76. தன் பராபரம் ஆகிய வடிவினைத் தவிர்ந்து ஒரு தவன் ஆகி
முன்பு தோன்றிய வடிவது ஆய் முகுந்தனும் முனிவரை முகம் நோக்கித்
துன்ப வேர் அற அருளினால் உமக்கு இறை சொன்ன இச் சுடர் ஞானம்
அன்பராய் அறம் அறி புதல்வார்க்கு அறிவியும் என அருள் செய்தான்.
77. ஈசனது ஆய வந்தது இலங்கிய பரம ஞானம்
மாசில் அந்தணனும் ஆகி ஆகித அனலன் ஆகி
நேசன் ஆய் அடங்கி உள்ள நெஞ்சன் ஆம் நிமலனுக்குப்
பேசலாம் என்று கண்ணன் பின்னரும் அருளிச் செய்தான்.
78. யோகிகள் யாவருக்கும் உத்தம யோகி தானே
ஆகிய முகுந்தன் இவ்வாறு அருளி அங்கு அவரை நீங்க
ஏக ஈசனையும் நாராயணனையும் இறைஞ்சி எல்லா
மோக வேதனையும் மாறி முனிவர் முன்பதி யடைந்தார்.
79. சனற்குமாரன் சம்வத்தகற் உரைத்தனன்
சநந்தனன் புலகற்குப்
புனிற்று தீர்முனி கௌதமன் பொருட்டு இது
புகன்றன் புகன்றன் இங்கு
அறித்தம் அற்று உள இது பரத்துவாசனுக்கு
அங்கிரா அளித்தான் ஓர்
செனிப்பு இலாது இது கபில மாமுனி பஞ்ச
சிகற்கு உரைத்தனன் முன்னே.
80. எந்தை ஆகிய பராசரன்
சனகனால் இலங்கிடப் பெற்றான் என்று
எந்தை பால் அரும் தவம் செய்வான்
மீகியும் தான் அறிந்திடப் பெற்றான்
நந்த கோபன் நல் மனையினில் மதலையாய்
நடித்த நாரணன் குந்தி
மைந்தன் ஆகிய பார்த்தனுக்கு அருளினால்
வழங்கினன் மால் தேர் மேல்.
81. ஏமம் ஆக எனக்கு இது உருத்திர
வாம தேவன் வழங்கினன் ஆதலால்
காமன் நீறு எழக்காய் அக்கண்ணுதல்
தாமமே சரண் ஆகத் தருவதே.

82. வேறு ஆக நான் இந்த வெம் பிறவி வேர் அறுப்பான்
ஏறு ஆளும் இறைவனே என்று அவனை அடைக்கின்றேன்
மாறாத அன்போடு மனைமக்கள் கிளையொடு நீர்
ஆறு ஆரும் சடை முடியான் அடிஅடைமி இது வேண்டில்.
83. ஒழியாது நற்கரும யோகத்தால் உருத்திரனை
வழிபாடு செய்யும் என மாமுனிவன் மறைப் பொருளைப்
மொழிவானை நேரே அம் முக்கண் இறை என முனிவர்
கழி காதலொடு பணிந்து கைதொழுது களிகூர்ந்து.
84. ஒதம் பற்றியோகு உணர்ந்து உறங்கு அமல நீ
உன் திரு அருளாலே
போதம் பெற்ற வானவர்களும் பெறல் அரும்
புராண பூரணன் செம்பொன்
பாதம் பற்றி அப்பவக்கடல் கடக்க நல்
பத்தி பெற்றனம் ஆற்றால்
ஏதும் பெற்றனம் பெறாதது ஒன்று இல்லை
என்று இணையடி பணிவுற்றார்.
85. தீது இல் முத்தியைச் சேர வேண்டினர் சிவன் அடக்கே
ஆதில் மர்ச்சனை செய்தனர் அந்த எல்லை இலாப்
போதம் உற்ற நல் கரும யோகினைப் புதல்வர்களாய்
ஆதரிப்பவர்க்கு உரைமின் என்று அருள்முனி பணித்தான்.
86. மாமறையின் மெய்ப் பொருளை மாலொடு சநற்கு
மாரன் முதலார்க்கு இறை வழங்கு திருவார்த்தை
ஆமை வடிவைக் கொள் அரி அமுத மதனத்தன்
அரு முனிவர் கட்டு அருளும் அறிவுதனை அன்பால்
தாமதம் இல் செளனகனை ஆதி முனிவர்க்குத்
தந்தருளு கென்று தலையால் உற வணங்கித்
தோம் இல் முனி சூதனுரை செய்ய அவர் கட்டுச்
சுருதிகள் தெரிந்த முனி சொன்ன பரிசு ஈதால்.
87. முவர் தேடு இறை சனற்குமாரன் முதல்
முனிவர்க்கு மொழி கீதை இங்கு
யாவர் ஒதினர் இதன் பொருள் துணிவர்
யாவர் கேட்பவர் யாவர் தம்
பாவம் வேரொடு பறிந்து நல்
பரமப்பதம் பெறுவர் ஆதலால்
மேவும் அன்பினொடு மோதம் மீளுதல் இல்
வீடு வேண்டினன் விரும்புவான்.

யோக அத்தியாயம் நிறைவுற்றது.

சிவப்பிரகாசம் என்னும் ஈசுவர கீதை நிறைவுற்றது.
